

AUREL CONTREA

CHEMÂND STĂPÂNA VISURILOR MELE

POEME ȘI POEZII

AUREL CONTREA - CRONICAR AL TIMPULUI SĂU
FLORIN CONTREA
Doctor în filologie

Despre tatăl meu – profesorul, omul se știință, publicistul și, nu în ultimul rând, poetul și traducătorul AUREL CONTREA, păstrez o amintire neștearsă. Văd și astăzi chipul unui om de mică statură, cu o privire și o vorbă nespuse de blândă, de o modestie infinită, dusă până aproape de limita umilinței. Copil fiind, am fost surprins de o propoziție – nu-mi aduc aminte despre ce – dar care era surprinzător de expresivă. Am exclamat: „Asta e poezie!” și el mi-a răspuns firesc, calm: „Dar eu sunt poet. Chiar sunt poet!” Nu l-am crezut atunci.

Ajungând student, am găsit în pod un caiet cu multe foi dactilografiate, cu versuri. Știam acum că tata a fost poet, dar, adept fiind al artei moderne, n-am fost prea impresionat citindu-le. Știu totuși, că mi-a plăcut enorm poemul **În piazza Savonarola**. Era teatral, plin de avânt, dar ritmul aducea prea mult a eminescianul **Împărat și proletar**. Erau și multe influențe din Goga.

Au trecut ani. Simțeam tot timpul, în subconștient, că am o misiune. Astăzi m-am decis! E vremea să fac tot ce depinde de mine ca poezia lui minunată să-și reintre în drepturi, să iasă la lumină. Să pătrundă din nou în conștiința și memoria cititorilor, pentru care atât de mult s-a trudit pe vremuri.

Tatăl meu provine dintr-un tărâm ideal: comuna Comloșu Mare. Un loc pe care – fără să știu de ce – l-am vizitat extrem de rar. Un loc cu oameni harnici și gospodari, cu case mari, frumoase. Aici s-a născut în 16 octombrie 1895. De tânăr a rămas orfan, întrucât bunicul meu, SOFRON CONTREA a fost strivit de un tren chiar în gara din satul Pesac, (din apropiere).

În 1906, micul Aurel absolvă școala primară avându-l ca învățător pe Iuliu Vuia, un om cu mari merite culturale, silit mai târziu, de autoritățile ostile, să se mute la Caransebeș.

Norii grei ai războiului începeau să se adune deasupra Europei. Aurel Contrea ajunge elev la Preparandia din Arad. A studiat literatura română și străină, după un manual de poetică și stilistică ce, – în linii mari, – consider că rămâne pe deplin valabil permanent. Tot atunci, se pare, a decis și el să devină poet și luminător al neamului său. Din 15 noiembrie 1916 datează o **Mărturisire**, o rugă închinată Vieții și Dumnezeirii din care citez:

„Rostul meu e ție să mă-nchin, să jertfesc comoară nestimată, (...) rob de patimi, patimilor sfinte, răsărit pornirii tale, **vieață**, piatră scumpă-a scumpului meu neam.”

Dedică apoi un poem profesorului său Ion Sădean, căzut eroic pe front, având titlul **Pro memoria**. Participă la cenaclul arădean **Petru Maior** și publică în revista culturală **Biserica și școala** din 1917 poeziile **Sonet, Sursum corda și Cătră tinerime**.

Evenimentele se precipită: imperiul se prăbușește, izbucnește revoluția ungară. Aurel Contrea, ajuns student la Facultatea de Filosofie din Budapesta, e silit să se refugieze și să treacă înot râul Tisa împreună cu colegii comloșeni, studenții Gheorghe Lația (medicină) și Gheorghe Andrașiu (istorie – viitor primar al Timișoarei). În cele din urmă, ajunge la Caransebeș și devine profesor suplicanț” – desigur, „suplinitor” – cu recomandarea fostului său învățător și mare patriot, Iuliu Vuia.

Pe atunci, Banatul se afla sub administrație sârbească, armatele române comandate de gen. Găvănescu, iar cea franceză, sub conducerea gen. Berthelot, acționând undeva în Transilvania. În acel moment greu pentru bănățeni, poetul Aurel Contrea publica într-o revistă din Caransebeș (pe care încă nu am identificat-o) imnul închinat **Bănatului**. Cităm câteva versuri semnificative:

Bănatule, tu țara mea frumoasă,
Pierdut în largul zărilor surii,
Tu, leagănul copilăriei mele,
Tu, raiul meu, cu-atâtea bucurii;
Te scoală azi! Fioru-ncremenește

În inima vitejilor pribegi,
Căci patimă renăscătoare crește
Ca să răzbune vremile vitregi.

După eliberarea țării, Aurel Contrea ajunge la Cluj la Facultatea de Științele Naturii, a Universității din oraș. În paralel, traduce libretul operii **Aida**, scris de Antonio Chisalzoni, pe muzică de Giuseppe Verdi. După acest text au interpretat soliștii Operei Naționale din Cluj, la premiera din 25 mai 1923. Obține apoi o bursă de studii la Universitatea din Roma, pe care o absolvă în 1923 odată cu doctoratul în științele naturii. Dintr-o scrisoare din 1922, el și-a anunțat familia despre schimbul de teritorii dintre România și Yugoslavia: prima cedează localitățile Mодоș și Pardani și primește în schimb comuna Comloșu Mare și orașul Jimbolia. În calitate de corespondent străin trimite în țară diferite articole culturale.

Din altă scrisoare de la Roma, adresată studentului Ioachim Miloia, rezultă că la acea dată era secretar general la Societatea Academică „Dacia Traiana”, a studenților și iubitorilor de cultură români din Italia.

Din 1924 este profesor la Liceul C.D. Loga din Timișoara, funcționând în paralel și la catedra de mineralogie a Institutului Politehnic, până în anul pensionării.

Nu abandonează nici activitatea poetică, nici pe cea culturală. Publică intens la diferite ziare și reviste ale vremii poezii, recenzii, impresii de călătorie etc. A prezentat un spectacol de operă de la Roma la care prim solistă a fost renumita Florica Cristoforeanu. A propus înființarea unei catedre de lumba română la Univrsitatea din Roma.

A mai publicat și studii de specialitate: **Istoria descoperirilor geografice, Aspecte ale florei și faunei bănățene și Auroteluridele de la Săcărâmb**, în care atrage atenția pentru întâia oară asupra acestei bogății naturale ale țării noastre. A efectuat și studii sociologice în cadrul Institutului Banat-Crișana, despre comunele Sârbova și Belinț, toate între anii 1925-1939.

La parte activă și la viața culturală a Timișoarei. Face parte, în calitate de bibliotecar, la prima **Societate a Scriitorilor români din Banat** și la cenaclul **Altarul cărții**, înființate în 1934 sub conducerea poetului Volbură Poaiană Năsturaș. În **Almanahul Banatului**, din același an, îi apare studiul **Ceva despre scriitorii români din Banat**. Publică și articole separate despre scriitorii Romulus Fabian (originar din Vărădia), Ion Roșiu-Roșioru, Petru E. Oance, Theodor Bucurescu și alții.

Neobosit, colaborează între 1934-1937 la redactarea paginii literare a revistei **Suflet nou** care apărea la Comloșu Mare și care, dacă ar apărea adunată în volum, ar fi o oglindă fidelă a vieții culturale bănățene de atunci.

După al doilea război mondial, în vremea stalinismului, orice activitate poetică ar fi constituit un pericol pentru el, din motive cunoscute de toată lumea. Vocea poetului a trebuit să tacă. S-a stins din viață în umilință și uitare la 12 aprilie 1968.

BĂNATULUI

Bănatule, tu țara mea frumoasă
Pierdut în largul zărilor surii,
Tu leagănul copilăriei mele,
Tu raiul meu, cu-atâtea bucurii;

Mă chiemi cu glasul patimei înfrântă
Îngenunchiat de-a veacurilor sorți,
Ca să-ți urmez cărarea ta pierdută
Sub rostul trist ai fraților mei morți;

Mă chiemi cu glasul dornic de izbândă
S-adun flăcăi din dealuri și din văi,
Căci vieața ta e-n spasmurile morții,
Căci trupul tău se frânge de călăi!

Bănatule, tu țara mea aleasă
Ce crești în tine fierul din adânc, -
Ai lanuri verzi și holde și grădine
Și tot ce e comoară pe pământ.

Te scoală azi! Fioru-încremenește
În inima vitejilor pribegi,
Căci patimă renăscătoare crește
Ca să răsbune vremile vitregi.

Se freamătă purtați de biruință
Stejarii codrului din Severin
Și Carașul cu culmile cărunte
Și-adună-n sânge soliile ce-i vin,

Căci oști astrânge-n largu-i Torontalul
Și malurile cruntului Timiș,
Să apere cu trăznetul din zare
Pământul pentru care sunt trimiși.

Iar când tăria-n zori se rumenește
Și pierde norul vieții-ntunecat:
Te vei trezi, căci veșnic românește
Va stăpâni virtutea-n largul tău, Bănat.

UNUI PROFESOR MORT

(dr. A.Sădean + 1914)

Și iar răsari în fața mea ființă,
Ce mi-ai fost vieții mele-ndrumător
De mult n-aveam de Tine vreo știință
Și mort ești azi în seama tuturor
Dar mie-mi ești de-a pururea în viață
Și graiul Tău l-aud din alte lumi,
Mă chiemi și azi mângâitor în față
Și-mi dai povața vechilor străbuni.

Eu cum te-ascult cutremurat și dornic
Mă pierd în vraja înălțătoarei legi,
Ce mi-i descoși din multe sfaturi spornic
Și-a vieții grea enigmă mi-o dezlegi.
Sfios m-aștern supuselor evlavii
Câte răsar din graiu-ți înțelept
Ca pe-un stăpân, ce îl urmează sclavii,
Te urmăresc cu somnul și deștept.

Ce taină m-a legat cu umilință
Și ce țării mă înfășoară-n gând?
Și sufletul sbătut de suferință
Dece m-așteaptă veșnic tremurând?
Oh, mare-i tâlcul unui mort, ce-și are
În fermecatu-i rost cuvântător

Un dor pribeag și gânduri călătoare
Când izbutesc când trupurile mor.

Tu ai pierit sub steag strein, în luptă
Cum ne-au sortit o vieță ne-ntreuptă
Și o purtăm pe furci, între călăi,
Ei te-au rășbit în urmă cu păcate,
De ți-ai dat chiar și vieța în rășboiu,
Voind c-amarul lacrimilor toate
Vărsate fie numai între noi...

Dar totuși fu și pentru noi o vrere,
Când ai trecut de pragul crudei sorți,
Căci moartea Ta ne-a dat nouă putere
Încât ne-am pus nădejdea în cei morți,
Și am simțit în suflet cum străbate
Dorința Ta-ntre cer și pe pământ,
Iar noi vedeam cum crește iar dreptate
Prin rostul Tău și Dumnezeu Sfânt.

... Și-acum Te-ascult cutremurat și dornic
Pierdut în vraja nălțătoarei legi,
Ce mi-i descoși din multe sfaturi spornic
Și-a vieții grea enigmă mi-o dezlegi,
Căci eu Te am de-apururea în viață
Și graiul Tău l-aud din alte lumi
Mă chiemi și azi mângâitor în față
Și-mi dai povața vechilor străbuni.

LA MOARTEA LUI GEORGE COȘBUC

“Ne-ai zdrobit inima, Doamne, cu-o atât de tristă veste
Când ne-ai spus, că mult iubitul badea George nu mai este!
Când i-atâta jale-n lume și-s atâtea rane-n piept
Și când toți cu obidire mângâierea ți-o aștept.

Ai putut, vai, Doamne sfinte, ca în loc ca să ne ierți;
Tu cu cea mai grea durere peste fire să ne cerți,
Ca pe cea mai scumpă jertfă pentru Tine să Ți-o ceri,
Cântărețul lumii noastre să ni-l iei la tine-n Ceriu...”

Și când aplecați pe scrisu-ți cel cu-atât de multă artă,
Ne rugăm la Domnul lumii, ca să nu ne mai despartă,
De durerea noastră mută s-a-ndurat și Dumnezeu,
Căci balsam de mângâiere-a frământat în sicriul tău;

În căldura ta din suflet toată jalea ne-a topit-o,
Culegând din viers tărie suferința ne-am zdrobit-o,
Căci cuvântul tău din strună-atât de drag și-atât de sfântu-i,
Căci durerea-ntreagă-a lumii tu cu harfa ta o mântui;

Graiul tău i-atât de dulce și-i atâta vraje-ndânsul
Farmecele lumii toate le-ai țesut măiestre-ntrânsul
Juvaer e-n fiecare dintr-a tale multe file,
Orice viers de reverie din Balade și idile;

Tu cu arta-ți ne-nțeleasă-ai înțeles tainele firii,
Ca pe plaiurile noastre să vrăjești Nunta Zamfirii,
Iar când graiu-n rătăcire se perdea și părea mort,
I-ai dat nouă strălucire-nfiripând Fire de tort,

Tu comoara 'ntreag-a lumii ne-ai fi dat-o avuție,
Ferecată'n doine, hore, cântece de vitejie...

Și de-acum slova bătrână'n viers isteț n'o s'o mai scuturi,
Când cuprinsă de rugină va zăcea în așternuturi,
Graiul nostru viu și tânăr poate să se sbată-n plâns,
Căci de mâna-ți iscusită nu va mai fi-n șire strâns.

Stelele din ceriul nostru cu-n luceafăr s-au rărit,
Iar în raiu cu tin'Poete alta-n loc a răsărit;
Tu să-nveți corul de îngeri într'al nostru dulce graiu,
Zbuciumul durerii noastre să răsune-n văi prin raiu,

Să vrăjească-ntreg cuprinsul ceriului cântarea noastră,
Să cutremure tot largul cât se-ntinde'n zarea albastră,
Și cu firea'nduioșată 'nduioșat și Domnul sfânt,
Să-și reverse darul său cu îndurare pe pământ.

1 iunie 1918

ÎNSTRĂINAT

Întâia mea dorință este țara
Și ultima nădejde este ea,
Din ceasul dimineții până seara
O tot doresc și-n veci n-o pot uita,
Îndepărtat de-nstrăinata soartă
Gândirea numai cătră ea mă poartă.

Văd munții ei și holde roditoare
Și codrii mulți în largurile ei,
Din răsărit până-n apus de soare
Văd pajiștea cu turmele de miei,
Orașele și satele de-arândul
Și harnicii plugari arând pământul.

Nestânsul dor, ce-în suflet mă frământă
Și-a țării dragi chemare o-nțeleg;
În vraja ei, ce-în taină mă frământă
Îmi țese vieața rostul ei întreg
Căci suferința toată o să piară
Când o să-mi văd din nou iubita țară.

PRIZONIERII

Un vânt pribeag cutremură salcâmi
Șoptind o taină tristă tremurând,
Ca vajnici roibi, ce și-au pierdut stăpânii
Văd umbre negre-n larguri alergând,
Văd suflete din taine dezvelite
Cum se avântă-n noapte-ngrozitor,
Simt truda grea a lumii obidite
Și ranele mă dor din trupul lor.

Eu mă-nfior, m-abat în toiul morții
Și chinuit eu plâng în rând cu ei,
Și zbuciumat de lovitura sorții
Regret că m-au născut părinții mei,
Că mi s-a dat o lume de păcate –
Să ispășesc o vieață cu dureri,
Căci vaietele veacurilor toate
Le-aud și azi și mâine ca și ieri.

Căci ce vrea noaptea pribegiei negre
Când stoarce-atâta vaiet și blestem
Ce vreau atâtea plânsete funebre
Ce le-aud că-n depărtare gem,
Și cine sunt acești pierduți ai lumii
Ce rătăcesc zbătuți în agonii
Ce se sfârșesc în flacăra genunii
Într-ale vieții crude ironii...

Sunt frații mei, pribegii sărăciei
Supuși umili ai marilor dureri,
Cei înfrățiți cu sarcina robiei,
Cei istoviți de vlagă și puteri,
Cari văd pierind cărarea îndurării
Și-asupra lor întunecatul cer...
Martiri zvârliți ca pradă disperării
Ce-și roagă moarte și-nzădar o cer...

Sunt frații mei de-o limbă și de-un sânge
Cari sorb teroarea crudului infern,
Mi-e inima ce desperată plânge
În spasmul lor, ce-n taină și-l aștern,
Mi-e carnea mea și sufletul și vieța
Ființa mea e ruptă dintr-a lor:
Simțesc amar cum se așterne ceața
Și bieții-n toiul chinurilor mor.

Oh stați, oh stați să vă sărut cu focul
Ce-mi mistuie nepotolitul dor,
Oh fraților, ce v-ați pierdut norocul
Mă așteptați să vin la voi în zbor,
Să-mbrățișez calvarul ce vă stoarce
În marea jertfă-n care ați căzut,
S-alerg spre voi durerea mă întoarce
Ca-nsângeratul trup să vi-l sărut.

Februarie 1917

NOTE FUNEBRE

În sferele albastre
O stea s-a-ntunecat,
În pragul lumii noastre
Un dor s-a sfărâmat.
Din stolul de lumine
Luceafărul s-a stins.
Se pierd scânteii răzlețe
În largul necuprins.

“Tu nu mai ești, copilă,
De-acum între cei vii,
Dar ochii tăi cu milă
Îmi sunt de mărturii.
Dar dincolo de moarte,
Cu ochii mă petreci,
Privirea să ne poarte
Ne-am fost jurat pe veci.”

Și iată, jurământul
Ce l-am legat cu dor,
Mai tare-i ca mormântul,
Stăpân celor ce mor.
Acum încearcă o străbună lege
Ce lucră-n ei cu jale și amar,
Din truda lor nimic nu se alege
Căci neamu-ntreg mai luptă în zadar.

Dar mâine ziua iar se luminează,
Biruitoare flăcări se vor aprinde-n zare,
Va stăpâni virtutea și judecata trează
Și va scăpa poporul de multa turburare.

Frascati, septembrie 1922

SURSUM CORDA!

O rugare blândă și duioasă
Ți-a trimis suflarea mea trudită,
Inima, pierdută în ispită,
Mi se sfâșie în desnădejde:
Rogu-mă, mă mântuie, Hristoase!

Cu-nvierea zilelor de vară
Vezi atâta farmec e-n natură,
Și cât drag! – În mine tot e ură,
Tot amaru-n luptă se înjghebe,
Chinul meu, durerea mea amară.

Cât noroiu din lumea urgisită
S-a astrâns în cuib în piept la mine,
Un lăcaș din rău, sălbătăcime,
Loc stârpit de dor și de nădejde,
Inimă pierdută în ispită...

Cum te strâng cu hohote-n suspine,
Ce mi-ești tu, comoara mea pustie,
Cum te frâng cu dragostea mea vie
Inimă, comoară ce se pierde,
Dărui-ți-ar Dumnezeu bine
Să înviezi credința mea pustie

Tu înțelegi, Hristoase frământarea
Inimii înfrânte de durere
Mă înțelegi când sufletul îți cere
Să înviezi credința mea pustie
Să mi-o-nvii, să-mprăștii turburarea,

Îngenunchind zdrobit de suferință
Mi-ai venit cu taina-mpărtășirii,
Și nădejzii sfinte, fericirii
I-ai înfrânt cătușul de robie
În clipa rugii mele de căință.

Ce tumult a fost în piept la mine!
Iar acum în rugăciune sfântă
Înmlădii drag și duioșie blândă,
Țes nădejdea-n vremea ce-o să vie
Și mă-ncred soliilor de bine.

ODĂ

Pe ceriul sfânt al țării mele
S-au năpustit furtuni în clipe grele
Și stelele și-au încetat lumina
Și nu părea să mai răsară luna...

Sfârșitul ne păștea în orice clipă
Când și-arunca fatala ei aripă
Asupra-ne neîndurata soarte,
Asupra-ne cotropitoarea moarte.

Oh frații mei, voi ați uitat trecutul
De vă frământă astăzi vrăjmășia?
De ce lăsați din brațul vostru scutul?
Iubiți-vă! Aceasta ni-e tăria!

Iubirea fie stâncă neînfrântă,
De vatra ei vrăjmașul să se frângă,
Din vatra ei puterea să ne crească,
Să întărească țara românească.

IMN DE BIRUINȚĂ

Ce dragă e, ce sfântă e viața,
Ce negrăit de dulce-i să trăiești,
Când inima cu patimă se zbate
La vestea celei mai dorite vești,
Când sufletul de farmec se-nfioară
Zărind ivirea zărilor de bine,
Chemând o lume nouă, cu ardoare,
Și lumea-aceasta a răspuns, că vine...

Martiri, zvârliți ca pradă, fără milă
În glodul vremii grele de pieire,
Cei schingiuiți în chinuri și năpaste
Păscuți de-a veacurilor urmărire,
Veniți, veniți la sfânta sărbătoare
Ce-așterne-n lume farmecul măririi,
Veniți, veniți, că-i ziua triumfală
Când firea-ntreagă-i pradă fericirii,
Și-uitați cu toții timpul de turbare
Ce v-a scăldat în patimă și sânge,
Uitați acum, că-i ziua de iertare.

În ziua de-azi cutremure-se firea
Și zbată-se-n delir de veselie,
În ziua de-azi făcutu-s-a plinirea
Ce-atâtea vremi, dorit era să vie

Când răzbunând trufia cu căință
Plâng toți stăpânii zilelor vitrege,
Căci dragostea de limbă și de lege
Și-a dobândit mareața biruință.

Când s-andurat Pronia cea cerească
Să dea pierzării neagra-ne sclavie
Pe plaiurile noastre-n osârdie
Venit-ai zi de mare sărbătoare
Ca să descui sicriul morții noastre,
Ca să ne scapi vieții-ndurătoare
De-atâtea patimi, chinuri și dezastre,

În lung și-n larg, în Țara Românească
Purtați făclii și steaguri și fanfare,
Căci v-ați aflat pierdutele odoare
În datina și limba strămoșească;
În cort, la plug, prin sate și pe plaiuri
Le-am cucerit și nouă ne rămâne,
Înfiorat asculți a Tale graiuri,
Te pleci, te rogi și plângi învins, Române.

Oh pace tu, comoară îngerească
Nădejdea unui viitor de aur
Tu cea mai scumpă-sfântă răsplătire
Prinosul cerului și-l lumii drag tezaur,
În inimile noastre te așterne
Ca-nvinși de vraja măreției Tale
Să ne-nchinăm Soliei cei Eterne
Ce te-a trimis să-ți faci în lume cale.

ZILEI DE 1 DECEMVRIE

Când neamul meu zdrobit de suferință
Plângea amarul vremii de restriște,
Când țara mea pieria văzând cu ochii,
Pierea sub truda patimilor triste:

Ne-ai cercetat solie îngerească
Ca să ne-aduci o dulce mângâiere,
Ca să Te știm, că ești pavăza noastră,
Apărătoare-n clipa de durere.

Când greul vieții ne scria Calvarul
Ai apărut ca vraja din poveste
Precum în vis de farmec Cosânzeana
Răsare cu lumina după creste,

Și-n văi, pe dealuri, pe câmpii întinse
Se'nstăpânește dalba primăvară
Și-mparte lumii farmecul comorii
În jalnica dezmoștenita țară.

CÂNTEC

În jurul meu e cânt de păsărele
Și câmpul tot e luminat de soare.
Aș vrea s-asculț... dar gândurile mele
Îmi stăruie, se-abat ostenitoare
Și patimile-n piept se înfierbântă,
Și dorul meu din suflet mi-l frământă.

De ce nu sunt un vânt, ce merge tainic
Ca să străbat meleaguri nepătrunse,
Ca să ajung răzleț, întâiul crainic
Pe unde nici o faimă nu ajunge,
Ca rostul nou al lumii ce-o să vie
Să-l răspândesc prin trudnică solie.

De ce nu sunt un nouaș cu ploaie
Ca lacrimile binecuvântate
Să-mi curgă-n larg în rodnice șiroaie
Pe câmpurile aspre și uscate:
Un nor bătut de vânturi și furtună,
Un dor sbătut cu lacrimi și genună.

Oh, înzădar mi-aș frământa ființa
În nor și vânt și trudnică solie,
În calea mea nu văd decât căința
Și nu s-așterne nici o bucurie.
De ce nu vii, nevrednică ursită
Să-mi iei povara vieții urgisită?

Dar totuși cred că nu-nzădar noianul
De suferinți, ne zbate biata viață
Căci suflet nou o să ne-aducă anul,
O să vedem și altă dimineață.
Mai fragedă, mai plină de iubire:
Oh vino cu pași repezi, fericire!

CĂTRĂ TINERIME

Nori grei se răscoliră în liniștea senină,
Furtuni fără de seamă de-asupra țării noastre.
Treziiți din somnul dulce în vifor de dezastre,
Căutați în calea voastră o rază de lumină,

Soli tineri ai vieții, băieți cumiți și harnici!
Vi-au hărăzit ursita chemărilor mai grele
Ce s-au avut vreodată în vremuri mari și rele,
Să ne pornim la muncă cu mult avânt și pașnici.

În breazda trudei voastre va răsări rodirea
Belșugului din vremuri: comori dezmoștenite
Veți frământa izbânda, veți cuceri iubirea

Și vraja-ntreag-a vieții și-a lumii mult dorite
Va răsări în urmă și-n urma voastră firea
Va desbrăca vestmântul acestei lumi cernite.

Porniți!... Să vă-nfioare-n cucernică-nchinare
Durerile ce zbat în deșert după răsplată,
Vă-mbrățișați destinul cu dragoste curată,
S-aveți o stea deșteaptă de-apururea în zare.

Porniți!... Sub pașii voștri să tremure pământul
Cutremurați adâncul pornirilor duioase,
Desfășurați din inimi comorile nescoose,
Și faceți să strălucă biruitor pământul!

În zori de dimineață și-n seri de reverie
Purtați cu trăinicie idei scânteitoare
Și timpurilor mari le păstrați dorința vie,

Iar când sub strălucirile razelor de soare
Cu farmecul vieții și pacea o să vie;
Vă mângâiați în suflet cu fapta voastră mare.

PE MARGINEA CĂRȚILOR

Ce fericiți sunt purtătorii păcii
Și veștilor, de binevoitori,
Ce-i închinați adânc singurătății
Și-a-nțelepciunii mari cugetători.

Cari ziua, noaptea, cred și-n orice clipă
Sunt slujitori supuși eternei legi,
Ce-și mistuie gândirea cu risipă
Spre mântuirea vremilor întregi.

Că-n flacăra ce arde în simțire,
În rostul lor aducător de-avânt
Și-n drumul lor ce duce spre mărire
E-ntreg avutul vieții pe pământ.

LUI GHEORGHE LAZĂR

Din istovita brazdă semănată
Cu sârguință aspră și-ndârjire
Ne-a răsărit îmbelșugata roadă:
A mântuirii noastre înflorire.

Când patima Te-a stors de truda crudă
Și câmpul sterp îți ostenea avântul,
Un nou îndemn pornirea Ți-o îndrumă;

Iar se avântă și din nou se-nalță
Nestrămutată, splendidă, Ideea,
Și generațiile nouă le învață.

Oh, vino dar, cu inima, cu cheia
Învățăturii tale înfocate:
Căci inimile azi Te-așteaptă, toate.

18 Iunie, 1924

VENIT-AI AZI

Venit-ai azi pe plaiurile noastre
Ca să ne spui, că visul ni-e aivea,
Venit-ai azi, să-mprăştii bucuria
Sub ceriul nost cu zările albastre,
Sosirii Tale-i saltă-n fericire
Tot sufletul robitudinii Ardeal
Şi florile ce-ncununează firea
Şi văile şi codrul depe deal,
C-ai dezlegat averea tănuită
A inimilor noastre zbuciumate
Şi-ai risipit în largul vieţii dorul
Şi dragostile ţării liberate.

IMNUL ŞCOLAR (Liceului C. Diaconovici Loga)

E cea dintâiu dorinţă ce-mi frământă
În şoapte-aprinse flacăra din piept,
E cea dintâiu strigare ce mă-ncântă
Şi semnul drag, ce vajnic îl aştept:
Să fâlfâie cu fală tricolorul
Veniţi copii, cu toţi să-i dăm onorul.

Să fim chemaţi cu inima zglobie
Şi cu avântul veşnic plin de foc,
Ca steagul nostru ridicat să fie
Căci sfânt e semnul lui în orice loc:
Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniţi copii, cu toţi să-i dăm onorul.

Suntem aleşii vremilor măreţe
Cari au părinţi şi fraţi ce s-au jertfit,
Făcând cu sânge planuri îndrăzneţe;
În rostul lor i-al nostru rost sortit:
Să fâlfâie cu fală tricolorul
Veniţi copii, cu toţi să-i dăm onorul.

Întinsul ţării noastre adorate
Îşi creşte vraja-n câmpuri şi la deal,
Ne farmecă cu darurile-i toate;

Un dar e și supremul ideal:
Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniți copii, cu toți să-i dăm onorul.

În plaiurile noastre minunate
Își au strămoșii veșnicul lăcaș,
Și vom izbi cu fulgerele toate
De-ar îndrăzni să-l calce pas vrăjmaș:
Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniți copii, cu toți să-i dăm onorul.

Bănatule, cu vlaga frântă-n două
Să nu-ți mai plângi Tu fii-nstreinați,
Că-n piept ne este vlaga veșnic nouă
Și-n veci nu vom uita că ne sunt frați:
Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniți copii, cu toți să-i dăm onorul.

Patronul școalei noastre ne privește
Cu ochi duiosi din timpul secular,
Căci rod bogat sămânței sale-i crește
Ca-n lanul plin de spice, la hotar:
Veniți copii, cu toți să-i dăm onorul
Să fâlfâie cu fală tricolorul!

LA ȘCOALĂ

Se-ncepe dar în școală altă vieță,
Un suflet nou învață azi copiii.
Un clopoțel în zori de dimineață
I-adună-n sârg, ca un părinte fiii,
El îi desmiardă chiemător, cu bine,
Și răsfățata veselie vine...

Pe drumul școalei de-azi, îngândurate,
Sburdălnicia vieții se aprinde,
Speranțele ni-se adună toate,
Înaltul zid pe toate le cuprinde,
Le-mbrățișează-n flacăra răbdării,
Că-n rostul lor ni-e înflorirea țării.

ÎNVIERE

Într-un adânc izvor de întuneric
Ce cotropise lumea ostenită,
I-a răsărit pustiului isteric
Strălucitoarea rază răzvrătită...

Altare vechi, cu datini trecătoare
S-au prăbușit sub flacăra luminei,
Ce aprindea în veci biruitoare
Deșertul câmp, nefast, al păgânimei...

Oh, crești și-acum, mai tare, tot mai tare,
Cu foc mântuitor, cu mare vlagă,
Nădejdea mea, credință-nvietoare,
Că-n rostul tău e fericirea-ntreagă.

27 IV 1935

AVE MARIA

Câtă vieață se frământă într-o rază de lumină,
Câtă dragoste nespūsă-n tremurarea ei se-mbină!
Și de rază, de lumină, câtă lume se ferește,
Câtă-n patimă, în ură și-n noroi se zvârcolește!

Când făptura în neștire s-a supus deșertăciunii,
Fiul tău simțind în suflet toată măreția lumii,
Dărui făpturii triste-al mângâierii dulce freamăt,
Mântuind prin rugăciune-al omenirii plâns și geamăt.

Căci din farmecul luminii-atâta vraje izvorăște,
Chiar eterna mângâiere din tăria ei sporește, -
Câtă vieață se frământă într-o rază de lumină,
Câtă dragoste nespūsă-n tremurarea ei divină...

*

Oamenii ca răsplătire l-au străpuns cu lănci și săbii,
Ca-ntre vieață și-ntre moarte sufletul să ți-l înlădii,
Să te zbați într-o durere pentru chinu-i îndărătnic,
Și în jalea-ți fără margini tot durerea stându-ți sfetnic.

Inima îți sângerase-n zbuciumarea morții crude,
Cât ai petrecut Calvarul, calea veșnicelor trude,
Tu-ai purtat, oh Preacurată chinul cel mai greu din lume,

Când zdrobită-n deznădejde îți chemai Fiul pe nume...

Și-nțelegi întreg amarul cât în lume se încape,
Cătră Tine-alerg Preasfântă ca durerea să îmi scape,
Tu prin patimile-Ți sfinte-ai cucerit ceriu-ndurării,
Cătră tine-alerg Stăpână-nvins de groaza disperării.

Să-mi trimiți o rază sfântă din puterea-ți fără margini,
Un altar să-mi lumineze sufletul meu plin de patimi,
Ca-n noianul de-ntuneric vâl luminii să s-aprindă
Și prin el să ardă răul ce stă lumea s-o cuprindă...

Publicată în **Lumina** nr.33,
Caransebeș, 5 IX 1918

MATER DOLOROSA

Au sunat ciocanele în cuie
În mâni, în trup și-adânc în lemnul crucii –
Fiul tău sbătându-se cu moartea
Pecetlui cu vieața jertfa muncii.

Cum sunat-au ciocanele în cuie
Tu le simțeai, că-n pieptul tău pătrund.
Patimile-n suflet răscolite
Că-n luptă grea sălbatic se alung.

Sângele curgând pe trup și-roaie
Țâșnea-n talazuri lungi, nepotolite,
Te ardea brăzdându-te văpaia
Umplându-ți inima cu rugii cernite.

Tu plângând la rădăcina crucii
Te-ai prăbușit zdrobită de durere
Te sbătea în spasmuri chinuite
Și te simțeai lipsită de putere.

Pățimind ai petrecut Calvarul
Dând suferinții prada-mbelșugată,
Tot amarul cât se încape-n lume
L-ai strâns în inima Ta dintr-odată.

Publicat în **Biserica și Școala**, nr.34,
Arad, 19 aug./1 sep. 1918

SONET (În văpaia de rugări...)

În văpaia de rugări cernite
Mi s-a stins durerea adunată,
M-a oprit din plânsuri obidite
O lumină palidă, curată.

Mi-am rostit durerile cernite
Dintr-o cale turbură, pribeagă,
M-am rugat să-mi dai cele pierdute,
Dărui-mi-ai fericirea-ntreagă.

Din sfințenia cu aer de tămâie
Tu-ai privit la pâlpâirea-mi slabă,
Rugăciunea flacării gălbuie

O găseai, c-atâta e de dragă,
Că ai strâns-o-n piept cu îndurare
Și i-ai dat norocul în rugare.

BATE TOACA

Toaca-n turn s-aude sacadat
Hăt departe sunetele bat
Prin grădina pașnică cu nuci
Peste văi și dealuri la răscruci, -
Ca o creangă ruptă și uscată
Bate toaca-n inima-mi săracă.

Bate toaca răzbătând din turn
Temeri negre gândurile-mi scurm
Gânduri negre, patimă cu foc, -
Piei de-aicea ceas fără noroc! -
În altar luminile s-aprind
Plec spre templul înălțat pe grind.

Hristos a-nviat! Cum bate toaca,
Ce blând zâmbesc toți oamenii-n Răstoaca!
Râd florile, grădinile-n verdeață,
Albinele în sânge de dimineață:
Simt peste toate sfânta Înviere, -
Și patima din inima mea piere.

DE SĂRBĂTORI

În orice casă inima exaltă
Căci flacăra-ndurării e înaltă,
Căci focul mântuirii e aproape:
Azi patimile rele să se-ngroape.

Pe orice vatră arde o lumină
Și sufletul cu dragoste se-nchină
Minunii dragi, ce ne cinstește casa,
Altarului, ce ne sfințește masa.

CREDINȚĂ

Eu cred în vraja farmecelor vieții
Și cred în tot ce-i sfânt pe-acest pământ,
În ceriul drag și-n raiurile-i toate
Din plăsmuirea Eternului Cuvânt.

Nădejdea mea e-n farmecele firii
În lacrima făpturii-nrouate,
Ce mi-a țesut-o-n arșița de soare
Cu-a nopților odoare nestimate,

Nădejdea mea e-n freamătul din suflet
Când sbate pieptu-n salt de reverie,
Altarul sfânt de jertfe aspirate
Menite unei lumi ce va să vie...

DIN ROMA
(Imnul Societății Academice Dacia Traiana)

Din Dacia ne-a adunat
La Roma o scânteie,
Ce s-a aprins, când neamul Dac
Luptând cu Divul împărat,
Căzu pentr-o idee.

Un neam ce-n jertfă s-a născut
Prin moarte și din viață,
Norocul și l-a cunoscut,
Când alegându-și vieții scut
Și-a pus nădejdea-n brațe.

Din toiul trudnicului chin
Noi am cules cununa,
Sub bolta ceriului senin
Cu soare cald și vântul lin
Ne bucurăm într-una.

Un neam ce jertf-a cunoscut
La Sarmisegetuza?
Și-acel ce-avea lupoaica-n scut?
Din lupta lor am cunoscut
Virtuțile și muza.

Povestea neamului întreg
O lege ne învață,
– Precum sămânța scoate vreg
Din zgura solului vitreg: –
Și noi scoatem povață.

Când vifor înspăimântător
Asupra noastră vine,
Ne vom ruga c-un singur dor
S-avem în suflet forța lor
Și același sânge-n vine.

Să vie-atunci orice-ar veni:
Pe viață și pe moarte,
Oricâte rele ne-ar meni,
Noi drepti în fața le-om privi,
Căci ne-am croit o soarte.

Roma, martie 1921

ÎN PIAZZA SAVONAROLA

În zări amurgul farmece așterne
Și-aprinde fire-n flacări din infern,
Din larguri vântul patima și-o cerne
Spunându-și frunzei dorul său etern.

Îi simt suflarea ce vine dinspre mare
În foșnet dulce, purtător de somn,
Mă simt vrăjit de tainica-i chiemare,
Și pier în cântu-i moleșitor. Adorm.

O umbră neștiută mă chiamă și-mi arată
În mijlocul pieței un zvăpăiat tumult,
În mijlocul pieței neobosita gloată
Tot cară împerună mai mult și tot mai mult
Oglinzi și amorette, tablouri, pietre scumpe,
Statui înamorate și vase pentru flori;
Un stâlp isteț se frânge, podoaba i se rumpe,
Svârlit e fără milă în vraful de comori,
Cu măști, icoane dalbe și toga purpurie
A unui nobil falnic ajunge-același loc;
Iar marmura lui Venus, suavă și zglobie
Își cearcă frântă-n patru perdutul ei noroc,
Bijuterii și lanțuri de aur, talismane,
Covoare, candelabre și cupe de argint
În praf e juvaerul de preț al unei dame,

Ce-l zguduie pierzarea-n inel de mărgărint...

*

* *

În mijlocul pieței răsună cuvântarea,
Pe-un pedestal se zbate călugăru-nfocat.
Mulțimea îl ascultă și-o fierbe frământarea
Cuvintelor de-osândă, ce-o mână ne-ncetat,
Ce-o arde ca pojarul în arșiță de vară,
Ce-o naltă, ca turbarea-n furtuna unei mări,
Ce-i tremură durerea –n cuvinte de ocară,
Ce zguduie cu vorba tăria unei țări...

- "...ce vreau acele statui de-o jenă senzuală
Când omenirea piere de cel mai greu păcat?
Ori nu vedeți dezastrul și moartea infernală
Ce paște la tot pasul un suflet blestemat?
Cu fiecare oră să clatine minciuna
Și mârșăvia piară cu fiecare ceas,
Din datinile lumii să nu mai stea niciuna,
Când ei numai desfrâul ca lege i-a rămas.
Hristos n-avea comoare și-n fapta Lui atâtea
Dureri s-au șters de lacrimi! – Și voi nu vă mișcați?
Aveți averi și aur, sculpturi fără de treabă,
Și El nici o avere la sine nu avea,
Și totuși El cules-a o fericire-ntreagă
În căi nemângâiate spre lumea ce pierea.
În laturi dar cu luxul de-o seacă strălucire,
Ce v-a umplut simțirea de-un dor nelegiuit.
Din Cartea Sfântă astăzi v-aduce-o veche știre,
Ce ne-a trimis-o Domnul prin Fiul Său iubit.
Să salte orice suflet sfios de sărbătoare,

Piosul gând să-l spele curățitorul foc,
Căci astăzi este clipa dorită cu ardoare
Când inima e plină de-un îngeresc noroc.
Să vă scăldați în flacări păcatele să ardă,
Să crească jertfa mare de bogății cerești,
Iar avuția voastră în ceriuri să se piardă,
Ca fumul de tămâie spre plaiuri îngerești...”

*
* *
*

- În mijlocul pieței neobosita gloată
Tot cară împreună mai mult și tot mai mult
Oglinzi și amorette, tablouri, pietre scumpe
Statui înamorate și vase pentru flori,
Un stâlp isteț se frânge, podoaba i se rumpe,
Svârlit e fără milă în vraful de comori.
Cu măști, icoane dalbe și toga purpurie
A unui nobil falnic, ajunge-același loc,
Iar marmura lui Venus, suavă și sglobie
O pierde nevăzută mistuitorul foc,
Ce crește ca furtuna – în talazuri furioase
Și răspândește moarte strălucitoarei sorți,
Căci s-a ursit pieire chiar Artelor Frumoase,
Să-nvie o altă lume din praful celor morți.

Florența, aprilie 1923

COLUMNELUI TRAIAN

La umbra somnoroasă a unor ziduri vechi
Misterioasă veste îmi sună în urechi,
Străbate peste secolii și-n fermecatu-i rost
Desleg vieța-ntreagă a unei lumi ce-a fost...

Răsar dintre ruine tăcute mărturii:
E graiul ce-l lăsară strămoșii celor vii,
Coloane sfărâmate de-a veacurilor sorți,
Ne spune azi suspinul și dorul celor morți.

Ce mare-i mângăierea, ce-o spune an de an
Columna iscusită din forul lui Traian
E slova vieții noastre în marmura din stâlp,
Și orice cărămidă-i simbolul unui tâlc.

Din frământarea vieții s-a rupt un tainic ceas,
A cărui zbuciumare prin veacuri ne-a rămas,
E clipa când răsare un neam necunoscut,
E vremea când legenda-i din luptă s-a născut.

*

* *

... Și orice schimbă vieța, virtuțile nu mor,
Când ele fac comoara aceluiași popor;
Căci Dunărea pe maluri privește-același neam,
Cum i-a văzut tăria pe vremea lui Traian.

Roma, Iunie, 1923

LA TIVOLI

**Quam domus Albunee resonantis
Et praeceps Anio, et Tiburni lucus, et uda
Mobilibus pomaria rivis.**

Horăţiu

Izvor fecund, învinge forţa pietrii,
Îşi sparge spasmul în tăria vetrii,
Iar albele şivoaie cu putere
Azvârle-n larg năprasnica cădere...

Şi mii de braţe cearcă în turbare
S-azvârle-n văi durerea cea mai mare,
Ce chinuie din greu-afund pământul
Ce-şi clatină vigoarea şi mormântul.

Şivoiu măreţ, ce înfioară firea,
Îşi cearcă-n stânca pietrii răzvrătirea.
Încalecă năvalnic şi zburdată
În lung-adânc stăpânitoarea apă;

Iar valurile crunte, fără stare
Îşi url-ameţitoare lor cântare
Ce-n goluri sună tainic, ca-n osândă,
...Ori poate-şi plâng menirea fără ţintă

Eu nu' nţeleg cum legea cea Eternă
A pus atâtea vrăji într'o cavernă
Când noi, setoşi de farmec şi ardoare
Avem o vieaţ'atât de trecătoare.

ÎN ȚARA LUI D'ANNUNZIO

O țară și-a-mpărțit ființa-n două
Poporu-ntreg s-a frânt în două părți,
Din vremuri vechi veni o veste nouă
Ce-o proceau de mult bătrâne cărți:

Că o să vie ceasuri turburate
Când fiii s-or scula peste părinți,
Și fratele se va lupta cu frate
În ceartă stârnoare de căinți.

Și patimile răscolite-n valuri
Au năvălit buestre din neant
Ca apele, ce au scăpat de maluri
Pierzând furia-n jocul delirant:

Astfel iubirea-n plâns se așterne
Călcată în picioare de vrăjmași
Căci zbuciumul durerilor se cerne
Din veacuri peste veacuri la urmași.

ITALIEI

În depărtări s-a luminat cărarea
Și văd câmpia Ta înviorată
Un imn triumfător străbate zarea
Și ritmul lui îl simte firea toată,
Din Alpi spre Apenini și largul mării

Albastrei mări și-a cerului albastru.
Înalte culmi îmi chiamă amintirea,
Neostenit străbat pe drumul aspru
Mă duce pasul iarăși cătră Tine
Italie, Te-am revăzut cu bine.

CHEMÂND STĂPÂNA VISURILOR MELE

CÂNTECE

În taina dorului pribeag
Cât farmec se cuprinde
Când lun-apare seara-n prag
Lumina de și-o-ntinde,

În firele-i de măgărint
Se-nșiră o poveste,
Țesând o salbă de argint
Din mare până-n creste,

Și din urzeala-i cu noroc
Un chip mi se desprinde:
În suflet tăinuitul foc
Văpaia și-o aprinde.

OH, VINO IAR

Ca un pustiu ce nu-i cunoști hotarul,
Nemărginit e dorul meu și-amarul
Ca un abis, ce nu-i cunoști adâncul
E patima ce-mi stăpânește gândul,
Ca norii grei, ce-și istovesc tăria
Și peste văi și-au răzbunat mânia:
E-n pieptul meu un vânt ce se răzbună,
Mi-e inimă salbatica furtună.

Oh, vino iar în farmecul de seară
Cu vraja ta, cu ochii tăi de pară,
Cu pasul tău, ce tăinuit s-așterne
În drumul alb, ce din lumini se cerne;
Oh vino iar în pragul casei mele
Cu graiul tău fermecător de jele,
Cu părul tău în plete minunate,
Cu grațiile vieții tale toate,
Oh, vino iar ...

MI-E DRAG DE TINE

Mi-e drag de tine și te-aștept
Să vii cu pașii pașnici,
Să-mi tremuri inima în piept
Cu șopotele tainici,

Să-mi umpli sufletul cu dor
Și dorul cu iubire,
Căci pentru tine am să mor
Cuprins de fericire

Oh, vino dar din amintiri
Și-n suflet te coboară,
Căci vraja ta de năluciri
Durerea mi-o omoară,

Căci tu ești fermecatul rost
Ce jalea mi-o alină,
Căci nu va fi, cum n-a mai fost
Iubire mai deplină,

Ce taina dalbei primăveri
În inimă mi-o cerne,
Și raiu etern din naltul ceriu
În suflet îmi așterne.

VIEAȚA NOASTRĂ...

Vieața noastră tristă, trecătoare,
Își pierde vlaga în ziua bătrâneții,
Nu mai zâmbește-n cale nici o floare
Și nu încântă glasul dimineții;

Grăbește dar și vino mai de vreme
Mult așteptată clipă de iubire,
Căci moartea poate oricând să ne chieме...
Oh, vino cu pași repezi, fericire!

Din patru zări a lumii, din ceriu și din pământ
Aud grăind solia Eternului Cuvânt,
Îmi sună în ureche ales și cadențat
Și-o tăinuită teamă în sân mi-a strecurat...

Prin flacări orbitoare de dulci făgăduinți
Mă chinuiește fertfa adusă'n suferinți,
Ce mi-a umplut dorința de un foc nepotolit
Ce mi-a legat ființa de-un dor neostenit

În vieața ea trudită se luptă două lumi,
Din trupul meu o lege și legea din străbuni
Prin spasmul lor haotic mă chiamă și te chieм
Dar fiecare'n parte mă'ndeamnă la extrem.

Și'n drumul vieții grele s'atâtea suferinți
Când ți-e iubirea 'ntreagă țesută din căinți,
Când rostul se clădește pe visuri și păreri,
Când vraja fericirii s'așterne din dureri.

Ce mică-i depărtarea de bine i de rău,
Când ambele s'adapă aceluiaș părau,
Cum vrei să-ți legi vieța de traiu și de mormânt,
Când crezi în antiteza aceluiaș cuvânt.

De ce-ți mai puni dar frâul când patimile ard,
Când dorul nestatornic pornește'n lung și'n larg,
Să stăpânească marea plăcerilor firbinți,
Să zguduie amarul aprinselor dorinți!...

... Cum sângele în vine se zbate desperând
Și frânele gândirii îmi scapă rînd de rînd
Mă'ncântă armonia amorului imens
Divina feerie din 'ntregul univers.

Oh, vino deci în grabă, vin' îngerul meu drag
Căci dorul meu statornic de mult te așteaptă'n prag.
Se'ngeamănă cu farmec un vis nemiritor
Ce-l vom trăi împreună, nespusul meu odor.

DIN NALTE SFERE

Din 'nalte sfere îngerești
O preafrumosaă fată,
Prin vraja dulcilor povești
În plaiul lumii pământești
Naintea mea s-arată.

Luminile în urma ei
Din zările albastre,
Aștern aprinsele scânteii
În calea umbrelor de tei,
În drumul vieții noastre.

Oh, vino dar, oh, stai pe loc
Nespusa mea iubire,
Când al dorinței tale foc
E mult cercatul meu noroc
Și-ntreaga fericire.

LUMINA RAZELOR CE VIN

Lumina razelor ce vin
Din depărtări solare,
Din taina ceriului senin,
E darul rostului divin
Cel plin de îndurare.

O clipă luminarea lor
De-ar înceta să vie,
Pământul vieții – dătător
Ne-ar părăsi și-adormitor
Ar fi pentru vecie...

Dar raza soarelui în veci
Îi ține strălucirea:
Mi-e dor, iubito, vino deci,
Menirea razei s-o petreceți
Să-mi luminezi iubirea.

E sufletul meu dornic după tine
Și dorul meu nebun nu se oprește,
Că-i dor, ce-mi fierbe sângele în vine,
Că-i dor, ce crește – în loc să se aline
Și chinul meu cu el într-una crește.

Mi-e inima-însetată de iubire
Și focul ei aprins mă istovește.
Oh, dă-mi norocu-ntreg cu o privire,
- Noroc răpit în ceas de rătăcire –
Noroc pierdut în joc – copilărește.

FLOAREA DARURILOR

Sunt farmecele visurilor mele,
Ce le culeg din străluciri de stele,
Sunt luminoase arătări de lună,
Ce-mi împletesc o magică cunună,

Cucernica comoară a-nserării,
Altar în veci căutat al adorării,
E inima-nfocată a iubirii,
E ceasul negrăit al fericirii,
Ce ți le-aștern de ziua vieții Tale
- Nevrednic dar, - iubita mea, în cale –
*

Un cer senin mi-e vieța ta
Și soarele iubirea,
Căci tu în veci nu-i înceta
Să-mi luminezi menirea.

SUNT LACRIMILE

Sunt lacrimile, ce topesc necazul,
Și ochii sunt, ce-ți îndulcesc obrazul.
Cu ochii tăi și lacrima, iubită,
Tu stăpânești și ești înstăpânită.

I-un veșnic dor, ce-ți stăpânește firea,
Ce ne-a legat într-un mănunchi menirea.
Același gând, ce-i farmec pentru tine,
Atât de drag îl simt în piept la mine.

Sunt două taine, ce ne leagă-ntr-una,
Ca două legi, ce sunt întotdeauna
Nedespărțite, vajnice și aspre:
Tăria lor e-n rostul vieții noastre.

CÂNTECE

În taina dorului pribeag
Cât farmec ne cuprinde,
Cân' lun-apare seara-n prag
Lumina de și-o-ntinde.

În firele-i de măgărint
Se-nșiră o poveste,
Țesând o salbă de argint
Din mare până-n creste,

Și din urzeala-i cu noroc
Un chip mi se desprinde:
În suflet tăinuitul foc
Văpaia și-o aprinde.

ORI CE VREA SOARELE...

Ori ce vrea soarele cu noi
De-mparte-atâtea raze,
Și ce vrea noaptea de apoi
Când moartea ne-o visează,

Căci întunericul nicicând
Nu va dori lumină,
Nici turburatul meu de gând
Nu va cerca hodină

Căci ziua toată urmăresc
Dorința vieții mele
Și noaptea-ntreagă ispitesc
Zbătut de patimi grele

Să împlinesc cu jurământ
Un dor, ce-n veci nu moare,
Căci legea firii din adânc
Ni-l țese cu ardoare.

CHEMARE

Te-am chemat în faptul dimineții
Să răsari, lumina vieții mele.
Te-am chemat cu inima curată
Să-mi abați cărarea de la rele,
Te-am strigat cu sufletu-n ardoare
Să zdrobești amaru-ntreg din mine
Să-mi îndrepti privirile spre ceriuri
Cătră lumi cu zările senine.

Zguduit de-o frământare vie
Ce mi-ai dat-o'n inimă, lumină,
Îmi îndrept credința cătră tine,
Să aduni în pieptul meu tărie...

... și-am simțit fiorul cum se zbate
Sbuciumând întreaga mea ființă.
Negura durerii obidite
Clocotea cu spasmurile-i toate,
Dar zdrobită de tăria vieții
Se-nchină cu umilință ție
Dragoste, lumina vieții mele
Răsărită-n faptul dimineții.

PE UN ALBUM

În Cartea Sfântă sunt păreri că sufletul nu moare,
Și din noianul de dureri , - oricâte-ar fi sub soare, -
Există una, ce n-o spui, dar care-o simți într-una,
Căci e un dor nemuritor și vajnic totdeauna.

Când sufletul din alte lumi, pribeag, te urmărește,
S-ascuți neprețuitul gând, ce tainic ți-l șoptește,
Căci e un ideal nespuse, sădit în om de fire,
Și sufletul cu-acest cuvânt să-l legi de amintire.

FLOAREA

În geamul casei mele- ntunecoase
Se leagănă o floare-n vântul serii,
Ca o copilă mândră și frumoasă
Se zvântură în patima plăcerii:
În jocul ei pe creanga iscusită
Îmi pare că-i o lege tăinuită.

În ritmul ei se sbate răsufierea
Și inima-mi în ritmul ei se frânge.
În suflet eu i-am priceput cântarea
Și sufletul de jale mi se strânge,
Că-în saltul ei voios și fără seamă
E-un crud mister, ce cătră el mă chiamă...

Petalele sunt toate înroșite
Ca sângele răpușilor de soarte,
Iar galbenele file și smerite
Sunt un simbol, celor aleși de moarte,
Căci florile, când sug, trăind, pământul,
În trupul lor își împletesc mormântul.

Eu nu mai cred tăriei și-n vigoarea
Puterilor atât de trecătoare:
În orice om trăiește astăzi floarea
Cu multe vrăji și nespuse odoare,
Dar farmecele tuturor s-așterne
Spre drumurile liniștei eterne.

DORURI

Visez cu ochii duși melancolia
Iubirii mele triste și sfârșite.
Rechem în vanul vieții veselia
Ce-i rodul unei fericiri pierite,
Ce n-a ținut, nici cât trăiește-o rază
Și nici atâta vraja-i nu durează.

Te văd din nou în vălul amintirii
Cu chipul fermecat trecând: o zână.
Erai creată să jertfești iubirii
Tot sufletul, ce ți-e supus, stăpână,
Ca-ntr-un omagiu de îngerești evlavii
Ce-l istovesc cu prețul vieții sclavii.

Al tău e gândul meu de toată ziua
Neîndurată inimă, tirană,
Ce nu-mi ascuți, ca piatra rece, vina
Și credincioasa dragoste, sărmană, -
Ci sta-vei mult în rostul tău de ghiață?
Iubita mea, revino iar,
E cald afar,
E viață !

DE ANUL NOU

În taina tristelor cântări
Ce le doinesc în toate,
Sub vălul dulcii frământări,
Ce-n pieptul meu se zbate,
I-un dor ce vreau să-l părăsesc
Și-mi vine totdeauna,
I-un foc, ce vreau să-l potolesc,
Dar mi s-aprinde-ntr-una.

Oh, lasă-mi pătimirea mea,
-Durere de osândă! –
Să-mi istovească flacăra,
Pojarul să mi-l stângă;
Să-mi vindec sufletul rănit
De suferințe grele,
Căci numai rele l-au hrănit,
Și va pieri de ele...

În noaptea negrului meu gând
Oh, vino dar, lumină,
Credință nouă aducând
Și de nădejde plină.
Iar soarele biruitor
Răsară cu mărire,
De mângăiere purtător
Și sol de mântuire.

ELEGIE

Peste pacea înserării se coboară vâl albastru
Și în suflet îmi strecoară greul dorului sihastru.
Vajnica singurătate-mi soarbe chinul meu sălbatic,
De mi-l zbate și mi-l fierbe ca pe-o vatră de jeratic.

Dar sub spuza de cenușă jarul mai aprig s-aprinde,
De văpaia cât e-ntreagă toată inima-mi cuprinde;
Durerea în suflet tainic rănile în veac îmi sânger;
Eu mi-aștept tămăduirea de la tine, chip de înger...

Vino-n pacea înserării și durerea mi-o dezleagă,
Căci de mult îmi port osânda și-ntristarea mea pribeagă,
Într-un ceas nefericirea las să piară în neștire,
Ca să-ncepem nouă viață, de iubire, fericire.

PATINÂND ÎN GÂND

Pe oglinda lacului în sârg
Sburdă veseli tinerii din târg
În patine
Trec senine
Fetele, ce-și văd norocu-n pârg.

Numai eu pe-o margine de șanț
Tot încurc al dorurilor lanț
În surdină
Cerc hodină
Dar nu pot de-al gândurilor danț.

Piere-n nouri soarele etern
Căci din ceriuri fulgi de nea se cern
Fulgi de nea
În sbor de rândunea...
.....
Trist ce trece-n neguri viața mea.

JALEA-N SUFLET...

Jalea-n suflet crește, crește
De când mândra nu iubește,
Crește-n suflet dor pe dor,
Că și-a pus la piept zăvor.

De inima nu-i mai bate,
Nici să plângă nu mai poate,
Nici să țese-n gând iubire,
Nici să ia de mine știre,

Ci eu plâng, pierdut mă plâng,
Inima din piept mi-o frâng,
Și-un sicriu mi-aștern din dor,
Că de dor, mândruță, mor.

PE BANCA...

Pe banca de sub nucul din grădină
Ne-am scris cuvinte dragi de amintire,
Ce le șopteam cuprinși de fericire
În ceasuri însetate de lumină,
În clipe înfocate de iubire.

Sunt ani de-atunci, dar scrisul stă și-acuma! ...
Mai dornic, mai setos decât pe vremuri
Mi-e sufletul, și cald, ca-ntotdeauna
Dar slovele și-au dovedit minciuna.
Oh, inimă, de ce te mai cutremuri! ...

AM ZIS...

Am zis, că nu pot să mai port
Cât greu mi s-a lăsat, –
Dar mă văd ajuns în sat
Și-ntreb de nu sunt mort?

Ci eu te rog, mamă, să-mi spui
Să-mi ardă o lumină,
Iar chipul meu să-l iei din cui
Strigoi să nu îți vină...

SUVENIRI

Când amintirile se duc
Și se aștern uitării,
Aceste știri le aduc
Din marginile mării.

De mi le-nșiră în șireag
Ca-n salbă de mărgele,
Căci e norocul meu pribeag
Întreșut în ele.

Ce multă-i taina din trecut
Și-n vremea ce-o să vie...
Dar rostul tainic și tăcut
Pe lume cine-l știe?

Îl știe vântul răzvrătit
Când pleacă cu furtună
Și-l știe soarele dorit
Când vine vremea bună.

C-așa e soarta tuturor:
Un drum bătut de rele,
Încins cu vraje și cu dor
Și-o fermecată jale.

ȚIE

O floare ești, iubita mea,
O floare nestimată,
O stea din bolțile cerești,
Comoară minunată;

Un juvaer de mărgărint
Cu păr bălai de aur,
Încununată cu de-argint
Și verzi cununi de laur,

Crăiasa inimii îmi ești
Ființa mea iubită,
Un sol din cete îngerești
Să-mi fii mie iubită,

Averea sufletului meu
Văpaie de iubire,
Te-a fost trimisă Dumnezeu
Să-mi ții de fericire...

CUM AȘ VREA...

Cum aș vrea să-mi fii iubită,
Fir de floare, trandafir
Căci în inimă, în suflet
Te-aș sădi să crești în fir.

Luna nopții de-ai fi dragă
- Eu din soare-o rază sfântă –
- Ai fi veșnică lumină
Că-ntre sori te-aș face sfântă,

Și de-ai fi, drăguță, înger
Sărutând te-aș tot ruga
Și din inimă, din suflet
Drag și dor te-a-ncununa.

Dar nici înger, nici lumină
Nu ești dragă, și nici floare,
Că ești toate tri-mpreună
Și ca toate-ncântătoare.

TRUBADURUL

“Te chiem cu drag mireasa mea
Altarul să ne lege,
Cu tine moartea o să-nfrunt,
Vreu ea să ne dezlege.
Și dacă-n ceriuri fi-va scris
Să fiu păscut de moarte,
Să îmi sfârșesc într-un războiu
Cumplita-crudă soarte,
Să știi și-atunci, că-n inimă
Pe tin’te am și-n tine cred,
Te-aștept și-n ceriuri tremurând
Cu dorul meu întreg.”

CUM TE PRIVESC

Cum te privesc iubita mea
În zarea ce se pierde,
În piept îmi zbate inima
De sângele mi-l fierbe

Și toată răsuflarea mea
Aleargă să te chieme,
Căci dorul n-are liniștea
Și gândul vrea cu vreme

Să-ți înfășoare chipul tău
De-o vrajă negrăită,
Ce ți-a trimis-o Dumnezeu
Când te-am cerut iubită.

CÂNTURI DRAGI

Cânturi dragi despre iubire
Îmi răsună-n gând,
Vremuri calde, fericire,
Adieri de vânt...

Amintire de la înger
Drag, iubit și sfânt,
O comoară: dorul stingher
Vrăjitor de blând.

SEARĂ

Sub arborii mirositori
Și așternuți în gânduri,
Ne preumblasem gânditori,
Ne desfătasem singuri,

În suflet dulce picura
Nespusa mângâiere,
Când vălul serii'ncet venea
Și ne-ascundea-n tăcere,

În liniștea ce-mpresura
Sfioasa ta făptură,
Îmi răscolise inima
Un dor fără măsură.

LA LIMAN

Mi-a fost într-una inima cernită
De grija ce-o purtam și multa jale
De patima din lumea obidită
De ceasurile suferinței mele

Și ai venit, oh zi mângăietoare
Să ștergi durerea mea din amintire, -
Tot înzădar vrea răul să doboare:
Căci vieața e-n ființă spre iubire.

VEZUVIU

DOINA

Peste pacea câmpurilor și a codrilor de brad
Lin se leagănă un cântec, cel mai sfânt și cel mai drag
Firea-ntreagă se-nfioară și se simte fermecată
De vrăjitul fără seamăn din cântarea minunată.

Doina e! Cântare dulce, dorul Domnului prea sfânt,
Cea din harfă îngerească coborâtă pe pământ.
Când făptura de durere n-a mai încetat să plângă,
A venit cu jalea lumii-n tremurarea ei s-o frângă.

... S-a-ndurat și-ntreg tumultul răscolit ca o furtună,
Potolitu-s-a de graiul vibrător și sfânt din strună,
Patimile turburate s-au topit în armonie
Dulce, cu suflarea vieții pe când dragostea învie.

O, ce mare-i avuția, care e țesută-n tine,
Căci cu ea nouă chiar raiul ni-l așterni din zări senine.
Doină, doină, soră scumpă, duioșia ta ne leagă-n
O frăție ce ne ține dragi între sicriu și leagăn

PRIMĂVARĂ

Tu primăvară dulce și duioasă,
Venirea ta cutremură tăria,
Venirea ta împarte bucuria
Prin munți, prin văi, prin holdele mănoase;

Sosirei tale-i saltă-n fericire
Cuprinsu-ntreg al lumii zbuciumate,
Căci tu ești vraja firii-nfiripate
Și dorurilor noastre ești menire.

LINIȘTE

Mi-e prietină din inimă tăcerea
Și-mi strecură în suflet mângâierea

Mi-e veșnic dor de-o pace ne'nteruptă,
Din țarina singurătății ruptă,

Din liniștea de gânduri roditoare,
Venind ca taine razelor de soare,

Să samene cu iarba-nfiptă-n stâncă:
Să nu dea glas durerii ce-o frământă.

AB INITIO MUNDI...

Pe câmpul gol și sterp al Neștiinței
Pornitu-s-au un vânt rătăcitor,
Purtând pe-aripe-i germenul Ființei
Scăpat în hău de-un gând stăpânitor.

Avuse planul plăsmuirii-n sine,
Ce îi păstră pe-un timp determinat;
Și-n marea zi, când Creațiunea vine
Tăria strânsă-n el a germinat.

În calea lui aprins și stins de sete
Astrânse-un strop de rouă din senin,
O lacrimă, ce-un dor fecund îi dete
I-a procurat putere în deplin.

În taina lui răsare-o veșnicie
De-a-și crește firea-n pașnicul ogor,
De-a-și țese-abia-nceputa forță vie
În câmpul mort și-atoate-adormitor.

În locul ars și stăpânit de moarte
Răsare-în fir plasmodiul închegat,
Când lichid nou, stăpânitoarea soarte
Procură-în spațiul său nelimitat.

Pe rând și-ncet ascunsele micelii

Și-ntind trupșorul gingaș în pustiu,
Necruțătoare-în jertfa osteneții,
Neobosite sbat în corpul viu.

Din ceas în ceas misterul se formează
În nepătrunsul strop coloidal,
Discret secretul viu se conturează
De restul sec și brut material.

Și-ncrezător sarcodiul mai în urmă
Dezvolt-asigurat câte-un picior,
Ce-în piatră loc de traiu încet își scurmă
Cerând prin vieață rol stăpânitoare

SPRE SEARĂ

Când liniștea învăluia pământul
Și dinspre mări încet s-abate vântul
În pacea-ntunecată se ivește
Un punct aprins, ce tot mai tare crește.

E minunata arătare-a lunii
Ce fermecată luminează-n noapte,
Și-n suflet mi-e îngândurarea lumii
Ce a crescut din răsărit de șoapte.

Veniți, veniți, puteri netănuite
Cu vraja voastră veșnică, virgină,
Căci trupul meu și sufletul zdrobit e,
Tăria voastră însă mă alină.

PASTEL (În rariștea pădurii...)

În rariștea pădurii-mbălsămate
Vin neamurile crângurilor toate,
Ce-ntr-un ostrov înconjurat de ape
Aleargă-n sârg înaripate gloate.
Un singur glas e-n multa armonie,
Un singur dor mi-e prieten numai mie.

E dragostea naturii ce îmi crește
Privind cum norii se alung pe creste.
E-n mersul lor atâta maestate,
Prin vălul lor nici soare nu străbate,
Și cum încet spre plaiuri se coboară
Ei adumbresc a holdelor odoare...

- ... În depărtări s-a luminat cărarea
Cum norii s-au grăbit să piardă zarea,
Și soarele, ce-mi dezvelește crângul,
Și pajiștea, ce o măsoară vântul
S-au înfrățit în dulcea-nfiorare
Ce-i singura stăpână pe hotare.

Oh, fermecată bogăție-a firii,
Oh, negrăit cuvânt al fericirii!
Aș vrea să sorb în dulce voluptate
Tot suflul tău și fără cumpătate
Să te-ndrăgesc, șoptindu-ți în neștire:
Rămâi înveci cu mine-n înfrățire.

DECEMVRIE

...Dar unde-s, mamă, florile frumoase,
Ce le-am udat cu grijă astăvară?
Eu mult aş vrea, ca-ntr-una să miroase,
Dar înzădar le-aş căuta pe-afară,
Căci frunza lor uscată este moartă,
De ce au ele-atât de crudă soartă?

“Copila mea!” – răspunse tristă mama,
“Niciuna nu e moartă dintre ele,
Căci florile acuma sunt în seama
Ființelor din mările acele,
Cari au trecut de pragul lumii noastre,
Cari locuiesc meleagurile-albastre.

Noi toți avem pe cineva departe,
Cari ne-au fost dragi ca inima și vieța,
Ei nu mai au de lumea noastră parte,
Ei nu mai pot să ne privească fața.
Dar florile din naltă îndurare,
Sunt azi în cer și lor spre desfătare.

De-aceea tufănici și crizanteme
S-au dus de-aici, când s-a pornit zăpada,
Și trandafirii mândri, albe steme
De ghiocei, - toți au pornit spre strada
Ce duce spre sălașul lor din raiu, -
Dar s-or re'ntoarce toate'n luna Maiu

AUGUST

Din soare și din ploaie sunt țesute
Comorile nădejilor de bine,
Pe vânturi răzvrătite ploaie vine,
A norilor răbdare se-nterupe.

Se varsă un potop și o furtună,
Iar crengile copacilor sunt frânte
De patima puterii neînfrânte,
De alvia mâniei ce s-adună.

Dar orice-avânt pe lumea-aceasta trece
Și zâmbetul naturii răbdătoare
Ne-aduce iarăși razele de soare
Și-un aer nou, înviator și rece

CÂNTAREA DIMINEȚII

În zorii aurii, când lumina pornește
Biruind întunericu-în văi,
Răsare vieață în largul făpturii
Din farmecul firii norocul urzește
Nădejdea de bine: comoara naturii,
Averea aleșilor săi.

Când soarele-mparte belșugul de raze
'L-întâmpină cântec de drag,
E doina iubirii ce-o cântă pământul,
E doina-nvățată de îngerii de pază,
Cântarea trimisă în lume de Sfântul
S-o cânte tot omul pribeag.

Cu soare-răsare Cum chiotă firea
De pieptul se zbate-n fiori
Cum florile toate cu lacrimi de rouă,
În lacrimi de-argint își dezmierd-fericirea,
Iar soarele râde de vraja lui nouă,
Îi râde cu drag dintre nori.

Răsari dimineață! Răsari cu lumina!
Desfășură-ți vraja de aur!
Să-mpărăștii în lume comorile sfinte,

S-aduci pretutindenea pacea, senina,
În ceriu și pământ avuției sorginte,
Doritul și scumpul tezaur!

Să vii dimineață-n săruturi pioase
Te-om strânge în piepturi cu dor!
Să-nvii veselie și rod în câmpie,
S-aduni bogăție în plaiuri mănoase,
Și doina făpturii măreață să-nvie
Făcând greul vieții ușor.

Cântați dimineții cântări triumfale
Cei tineri și vajnici la piept!
Așterneți nădejdea și dragostea-ntreagă
În farmecul vieții și-n tainele sale,
Că-n zori dimineața comoara-și dezleagă
Ca dar de la Sfântul cel drept.

LA SAT

Mi-e dragă viața de la sat
Când seara se coboară,
Când vălul nopții s-a lăsat
Și tainic mă-mpresoare.

În șoapte-grăitorul vânt
Își spune pătimirea,
Și patimile sbor luând
Îmi stăpânesc gândirea,

Îmi poartă sufletul aprins
Pe căi nemaiumblate, -
Dorinți în veci de necuprins,
Mi le așterne toate.

MAIU

Peste zarea necuprinsă stăpânește strălucirea
Și cu dor îmbrățișează focul ei întregă firea,
Pacea tainică coboară și se-ntinde și străbate
Ca o forță fără sprijin, vajnica singurătate.

Mă învoalbă o tăcere, ce-i atât de grăitoare
Încât muta stăruință parc-ar vrea să mă-nfioare,
Parcă moartea stă să vie peste viață-n plină floare,
Parcă doliu vrea să fie cea mai dragă sărbătoare.

Nu e doliu, nu e moarte pacea ce vrea să mă-nșele,
Ci e liniștea ce crește-în greul gândurilor mele,
E un ceas, ce limpezește chinu-ntregului meu traiu,
E un farmec fără nume, fără margini: luna Maiu.

PE VEZUVIU

Neîncetat cutremură pământul,
Neostenit mă-ndeamnă sus avântul.
I-așa de grea cărarea ta de stâncă,
Făgașul ei împietruit mă-ncântă.
Urc vârful tău, cel urgisit de soarte
Vulcan bătrân, aducător de moarte.

În sânul tău se zbat înlănțuite,
Ca-ntr-un năvod, puterile naturii.
Când izbucnesc (ca neamuri răzvrătite
Ce năvălesc cu patimile urii)
Se clatină din temelii pământul
Ca-n început, când a grăit Cuvântul.

Din an în an revolta se-noiește
Sus în crater, și-adânc în măruntaie
Meleaguri noi, pierzării își croiește
Nestăpânitul fluviu de văpaie,

Iar flacăra ce arde-n acest fluviu
E darul tău, Bătrânule Vezuviu.

Și omul, ce s-a înfrățit cu firea
A-frumșetăt vulcanul cu plantații
În vinul lui e nouă răzvrătirea,
În focul lui își jor credință frații.
Căci farmecul sălbăticiei crunte
L-a pus în vin răzbunătorul munte

ADIERI DE VÂNT

Suflă vântu-n rariștea de nuci
Stai cu gândul încotro s-apuci
Căci e drumul așternut cu spini
Cotropit mi-e neamul de străini

Bate vântul iarna ne-nterupt
Vine-un bade cu obrazul supt
Din sumanu-i rupt de-atâția ani
Vezi ce-i soarta fraților țărani
Rostul celor aplecați pe plug
Să rodească altora belșug

Dar va bate-odată vântul rar
Vor pleca streinii la hotar
Vor porni cu toți, pe drumul drept
Chiot vesel va răzbi din piept
Țara-ntreagă se va scutura
Și Românul se va înălța

CU-NVIEREA PRIMĂVERII

Cu-nviera primăverii toate-nviu și cresc din nou,
Numa-n suflet nu-și găsește dragostea nici un ecou,
Numa-n inimă iubirea pustiită mi-a rămas,
Numai doru-mi rătăcește biet pribeag fără popas.

Tu-ai știut inimă dragă, că sub dragoste te frângi,
Și cu dragostea în suflet veșnic trebuie să plângi,
Tu-ai știut, că cu iubirea tot amarul ți-l aduni,
Și cu vieța chinuită pe vecie te cununi,

Dar tu ți-ai pus iubirii și durerii stăvilar,
Primăverii pentru tine flori pe plaiuri nu-i răsar,
Iar în piept n-o să-ți răsară primăvara niciodată:
Mi s-a dus pe veci iubirea, fericirea toată, toată.

MARTIE

CODRULE, PODOABA FIRII

Codrule, podoaba firii, crainic mândru și bogat,
Cum îți legeni tu coroana într-un cântec legănat,
Cum așterni cu dărnicie bogăția de comori,
S-o închini la lumea toată, ca prin ea să te adori, -

Codrule, fârtate dulce, mult ești mândru și semeț, -
Am venit pierdut la tine fericirea să mă-nveți,
Să-mi arăți cărări alese, căi ce duc cătră noroc,
Doar tu știi, - căci ai atâta -nțelepciune de proroc...

“Fericirea nu se cată printre văi și prin păduri”...
Codrule, povăța-ceasta-n suflet vrei ca să mi-o furi,
Să-nțeleg, că nu-i iubire ce nu-i dată de ursită,
Și de soartea nu mi-a dat-o, inima mi se despică...

Precum apa își frământă-n valurile dintr-un râu,
Îmi zdrobesc cu desnădejde toate patimile-n frâu,
Că-nțeleg, codrule frate, toate cele câte-mi spui,
Și pricep, că-n piept la mine loc pentru iubire nu-i.

De-acum vor fi dar nopțile mai scurte –
Adusă-n sârg de-aripi de păsărele
Sosit-a tainic primăvara-n curte
Și-a deșteptat izvoarele-n vâlcele.
Petalele iar strălucesc în soare
Și sufletu-mi se umple de ardoare.

DE TOAMNĂ

I
Frunze cad în zi de toamnă
Peste câmpuri multe, multe,
Își dezbracă toată firea
Haina de podoabe scumpe.

Iar în suflet, dar în suflet
Multe grele se așează,
Gânduri mari de vremuri rele
Văl de jele-ntruna țeasă.

II

Frunze cad în zi de toamnă
De pe arbori multe, multe,
Plânsul lor de teama morții

Cine-ar sta să-l mai asculte;

Căci în ziua primăverii
Farmecul din nou le crește
Mai frumoase, mai voioase,
Ca prin vraja din poveste.

Dar când dorului din suflet
Stai să-i rupi numai o floare, -
De-ar fi veșnic primăvară:
Vieață-n el nu mai răsare.

PRIVIND VRĂJIT

Privind vrăjit spre nepătrunsul codru,
Dorințe-aprinse pieptul mi-l cuprinde,
Dar vai, să-l cercetez acum nu-i modru
Căci alte văi încep să se perinde
Sub ochii mei și plaiurile-ntinse
Avântul către înălțimi mi-l stinse.

Printre nălțimi umbrite cu desișuri
Străbate trenul obosit de pantă
Tot alte zări apar în luminișuri
Și devenind tot mai interesantă
Acuș s-astrânge-n cheiuri Trecătoarea
Și se desface iar nerăbdătoarea.

De ce e-atât de firoasă stâncă
Ce parcă vrea spre noi să se prăvale
Și ce se-ascune în abis adâncă
Și-atât de tainic chemătoarea vale?
Spre viață ori spre moarte ne îndeamnă?
Chemarea ei atât de multe-nseamnă!

POEZII INEDITE

DIN TAINELE NOPTII

Îndurerate taine din zile de restriște,
Ce jalnică, duioasă-i povestea voastră tristă!
În nopțile senine cu dulce resignare
Mă mângăiați în suflet cu taina voastră mare.

Dăruiți-mi astăzi freamătele toate,
Câte sunt ascunse în piepturi înecate
Vreu să strâng durerea din lumea fără margini,
De-a fi încăpătoare de-atâta sfinte sarcini.

ÎN AMURGUL

În amurgul soarelui pe ceriuri
Cu'nvierea stelelor de noapte,
Martore vi-s multelor misteruri
Voi comori în bogății de șoapte.

Mi-ați înduioșat ființa mea de oră,
În vărsări de lacrimi de sânge
Văd în mine-o lume'ntreagă plânge
Zguduirea lumii, ce-o să piară.

AȘ VOI

Aș voi s-arăt treapta durerii
Să-nțelegeți taina din brădet,
Să'nțelegeți lacrima rugării
Așternută-n vifore din piept.

Vai, amar nerăsplătit de vreme
Fire-ai să fii veșnic blestemat
Și să-ți fie inima ta vierme
Glod urât al răului păcat.

Plânsul meu e plânsetul din leagăn
Un scâncit din vaiet de copil
Vâjeiri de vânturi prin mesteacăn
Tălmăcit cu focul meu umil.

PRO MEMORIA
(lui dr. Avram Sădean)

Frământarea zilelor de roadă-o
Spulberase ropotul de arme
Sub porunca veacurilor roabă
A pornit-o lume să o darme...

Te-a răpit convoiul de armate
Peste câmpuri pline de morminte
Să câștigi o luptă cu dreptate,
Răsplătirea vremurilor sfinte.

Te-a răpit avânt de vitejie
Cu fanfare – glasuri de furtună –
Lumea-ntreagă ți se-nchină Ție,
Că ți-ai dat viața ta arvună.

Te-a răpit mai vajnic decât toate
O iubire cătră neam și lege
Dăruind mai mult decât se poate
Jertfă sfântă ce-o să ne dezlege...

Glonțurile îți pătrunse pieptul
Nu-i în stare să slujească peana,
A putut să dea atâtea Dreptul
Fie dar stăpână-atunci Nirvana.

Și măreț s-a scuturat tăria!
Precum plânge viforul în ploaie

Deșteptă din moarte letargia
Din scaldarea-n lacrimi și războaie.

Din zorit până-n apus de soare
Prefăcu-n oștiri codru stejarii
Și armate puse pe picioare
Străbătând câmpiile fugarii.

Și mirată de surprinderi, zarea
A văzut obstacoli și sloboară
Răsturnate-n drumuri de suflarea
Gândurilor mari, biruitoare.

Pop 8 nov. 1916

RĂSĂRIT AL VEACURILOR

**Răsărit al veacurilor negre
Luptei grele înecată-n sânge
Începutul doinelor funebre
În cortegiul unei lumi ce plânge,**

**Înviază patimile sfinte
Așernută-n largul din câmpii
Răscolește-aducerii aminte
Toată jalea codrilor pustii.**

**Lume-a fost cu văi înfloritoare
Cu voinici și doinele de joc
N'a văzut în calea lungă soare
Și nici stele lume mai cu foc.**

**În mormânt s-a prefăcut pământul
Raza lumii în neant s-a stins
Uluit s-a pus să plângă vântul
Iar în urmă-i firea-ntreagă-a plâns.**

**Și un urlet deznădejdiei frânte
S'a nălțat din zgură-n glas de tun,
Lămurită rugă să s-avânte
Mii de glasuri ceriurile-adun.**

Și bătrâni ostași, glotași și tineri

**Sfârticați cu rane destupate
Au plecat, ducând nădejdea-n umeri,
Răsplătirea lumii cu dreptate.**

**Iar un vifor, vraja viziunii
Mi-a trimis-o-n somnul dimineții –
Să-nțeleg din murmurul furtunii
Imnul biruințelor vieții.**

13/26 oct. 1916

DAR VOI...

**Dar voi ce mai stați în tăcute morminte
Răsplata de ce mi-o luați
Ori nu sunteți vrednici de-aduceri aminte
Și-uitării în laturi vă dați,**

**Voi soli pribegi ai eternelor lupte
Cu trupuri în colb de pământ
O jertfă aleasă-a ursitelor crunte
Voi graiuri pierdute, suflate de vânt.**

**Izbânda e rodul din freamăt de moarte,
Din jertfă de sânge de nerăsplătit
Și-o lume ne plânge că-n zări de departe
O scumpă avere din lume-a pierit.**

**O rază de viață idee pornită
Scânteie măreață, un gând ideal
În focul năpraznic s-a stins prăbușită
Cu oastea lui toată-ntr-o coastă de deal.**

NĂDEJDE

**Un răsărit de soare
Atât de drag și plin
Cu vraja unei floare:
Sunt toate ce mă doare
Răpești durere toate
Căci tot ce-adoarme moare,
Mi-ai fost ales destin.**

**Pornirea spre viață
Mi-ai spulberat-o'n vânt
Doar cobza mea orbeață
Și'n ochi pururea ceață
Doar lacrimi și cerșire
Și-o zdreanță de vesmânt
Și-obrazul în roșeață...**

**O, firea ta bogată
Mi-a hărăzit atâtea...
Cu-o trudă sbuciumată,
Cum le-ai plini odată
În groapă sub pământ,
Iar doina mea, de-atâtea
Va înceta săracă.**

**Credința mă îndrumă
Pe calea fără stele
Un clocot ce s-adună
Să spargă, să frământă
Cântarea mea străbună
Doinind veșnica jale.**

Vei înflori ca spinul
Pe pajiște-n livezi,
Credința mea căminul
De noroc. Destinul
Te-a răsări din unde
De vânt să nu cedezi
În lupta grea cu chinul.

Un sfânt ai resărit,
Și-ai biruit durerea
Din freacătrudul trudit
O vieață-ai strălucit, –
A chiotit dreptatea
Și-n mânie cucerirea:
Un lanț păgân zdrobit.

NE-AȚI CERTAT

Ne-ați certat cu gândul de răpire
Pe când cu toții v-am primit ca frați,
V'ați năpustit cu zangănul de arme
În loc de vraja păcii să ne-o dați
Ne-ați pângărit altarul
Nesocotind durerea ce-avem,
Și-n urma voastră chinuri și păcate
Se'nalță'n vaier urlat de blestem.

1/14 noem. 916

RAPSOD

Mă rog plângând îngenunchiat la cruce,
Să nu-mi despoi nădejdea sfântă, dulce,
Nici să-mi omori credința mea amară,
Ce-am așternut-o'n vifor și ocară...
C'aștept să vie ceriuri înroșite
– Și răsplătind la plânsuri obidite –
Vor răsări cu zarea peste câmpuri
Fâlfâind biruitoare stâlपुरi –
Plângând
Cu hohot o să-mi frâng
Furia,
Deslegând la patimi din sclavie...
Ah! O lume nouă să fie
Vie!
C-un suflet nou, cum n'a fost niciodată,
De va cădea gemând îngenunchiată
Urgia...
Să vii atunci nedejdea răsplătirii
Încorbăcind sălbăticia firii
Tu să îneci în flăcări nedreptatea
Scriind cu sânge spre vecie, cartea
C-a răsărit din vifor liberatea...
.....
Cu glasul sfânt din rugăciune sacră
C'un gând arzând, ca focul de pe vatră
Un zbucium strâns din piepturi o să salte
Un imn spre pragul ceriurilor nalte!
Cu veșnicia viețuiască-odată
Un geam, ce și-a croit un rost de vieață
Cu noi puteri, cu răs de dimineață!
3/16 nov. 916

ÎN PIERDEREA IUBIRII

Iubirea mea curată, sălbatică, pustie
Pierdută-n știrea vremii, uitare-mi-te-ar toți,
Mi-ai fost nedejdea sfântă, o scumpă avuție;
Un plâns de fericire spre vremea ce-o să fie –
Credeam că mi-i fi cândva ca raiul să socioți.

Pierdută! - Stai'naintea nelămuritei taine,
Și n-o'nțeleg cu firea căci, de gândesc deștept,
Îmi văd'nainte golul cu groază și cu spaimă,
Și-n plâns abia o vorbă de poate să se-ngaime
De sfâșietul vajnic ce-mi clocote în piept.

Ci-i vai de vrei gândirea să-mi plece după simțuri
Căci vei cădea trudită-n ruine zbuciumată,
Tu dragoste lovită cu trestie și zbiciuri,
Nemulțumită veșnic comoară de nimicuri;
La jertfa cea mai mare renunță dintr-odată!

Mă-cumet să te sfârtic iubirea mea curată
Și să păstrez o rugă cu plânsul înecat:
Să-ncunune norocul ființă apărută
Cu dragoste de-argint ca iubirea mea de-odată,
Cât ceriurile tale cu îngerii au dat.
(3/16 nov.)

CUNUNĂ DE MARTIR

O suferință sfântă, grozavă și cumplită
I-ai dedicat părinte, iubitului meu neam,
Un gând pustiu în umbră, credință neclintită
În dumnezeirea-ți sfântă, abia mai pot să am.

Cununa biruinții s'a fost urgii'ntinsă
Fără speranță-n bine, ne-a curs sângele râu,
Dreptatea fu pierită și seva noastră stinsă
Și plânsurile toate le-au sugrumat în frâu.

A clocotit durerea'ntr'o rugă prăbușită,
Spre tromul tău, părinte, un clocot lung, – cu fir
Legatu-ne-ai nădejdea'n cunună de martir
Neascultată rugă de chinuri răgușită.

Un singur strop mai ține-mi sălbăticuinea'n cumpăt,
Să stea nerăsturnată în valurile vremii,
Că o să'nvii dreptatea din freamăt și huiet.
Să fie, chiar ascunsă în ghiarele gheenii.

6/19 nov. 1916

ÎNSEMNĂRI DE GÂNDURI

Însemnări de gânduri și de dor,
Vă opriți pe-o clipă-aci din sbor
Să pătrund în groaznicele taine
Ce-s menite, ca să mă înfaime.

Însemnări, voi vânturi deslegate
Să porniți pe căi cutreierate,
Să porniți voi trăinicia firii,
Firea-ți să fiți dușmăniei zbirii
Însemnări, voi lacrima gândirii.

7/20 916

POVESTEA BUNICII

Domol curgeau odată
„Poveștile bunicii
Pe prispa casei noastre,
Sub cuibul rândunicii;
Dormeau într'ânsul puii –
Și strânși în jur cu toții
Ședeau vorbind povestea
Nepoatele, nepoții.

E. Pitiș, Povești

Domol ca umbrele nopții așternute peste câmpuri, ca o perdele de întuneric întinsă de mări nevăzute de lumea luminată de vânătorul de seară – se descurcă firul basmului în suflete zglobii, frământate de vraja fermecătoare a istorisirii de jale. Povestea curge, ca lunecarea râului prin vaduri și păduri, prin câmpuri nemărginite cu'ntinsele plaiuri înflorite, prin văile preschimbate'n

codrii nestrăbătuți, și-n mijlocul lumii de vraje e râul de cristal, ca o văpaie de lacrimi ducând murmurul undelor lui nenumărate suspine înecate de farmecele mării pădurii. Nu sunt oare toate șoaptele apelor curgătoare niște suspine ce se zbat, spre a se lămuri? Mai știi, de n-or fi niște ființe ce se zguduie și sufăr și-ar vrea ceva să zică!?! Tu singură știi, iubita mea bunică. Tu știi înmormântate în tine mii și mii de istorisiri și nu te străbat niciuna. Din tine se revarsă o duioșie nepăsătoare din toate zecile de povești câte le știi, și pe noi una singură ne zbuciumă de mii de ori mai mult și nu știi de-am putea asculta până la sfârșit. Cu ochii pironiți în zarea vineție stăm în prispă, te-ascultăm în golul nemărginit și par'că vedem clocotirea luptelor închipte, iar casa noastră mi se schimbă în palate împărătești.

Un ciripit de seară mă primeni în beznă, că uite-o rândunică în liniștea blândă-a înserării se reîntoarce la cuibul ei din calea cea din urmă, trudită și pribeagă. În cuibu-i noduros de tină, zidit cu-atâta meșteșug își primesc puii golași ultimul menaj pe ziua de azi. Și mulțumind guralivi pentru cina lor plăcută, în râseturi pituite pliscuiesc din guri, se zbat din aripioare, se-așează mai comod, cum le vine mai bine; clipeșc din ochi abia'ngânându-și ruga lor de seară, iar prin somn licărind din urmă bezna lor de ochi negrii, plec și ei în lumea fermecătoarelor povești, scrise anume și cu grije pentru puii mici de rândunici. E liniște de-asupra lor în cuibul de pământ; din căptușeala lor de peană se cade rătăcită în mijlocul din jur – și-o copilă ascultătoare-l prinde între degete și-l suflă din poveste în aerul greoiu. Iar peana zboară lin-alene, fără zbârnăitul mașinii de zburat. Ei șed și-ascult povestea, o sorb cu drag și lacrimi și-nduioșare sfântă s-a așezat pe frunte, și-n ochii lor cumiți și în inimă. Înșiră înainte, bunica cea mai bună, nepoatele te-ascultă, văd cu gândul crai și fete, iar nepoții stau la luptă cu mistreți, cu lei și zmei, dau cu sete hăcuind din parapete'nvingători.

“Simțind însă că toamna

**Cu ploi și brumă vine
Plecata rândunica
Cu puii-n țări străine.
Și-odat pe prispa casei
Poveștile-amuțiră
Și rînd pe rînd nepoții,
În lume se-mpărțiră. (Id.)**

E toamnă afară-i și toamnă-i și'n noi. Veștejirea lumii s-a pornit cu'ngroparea florilor, - cădeți și voi iluzii dragi, deșarte, vă suieră și vouă vîntul tomnatic cîntări funerare. Vîjâitul lui îmi străbate creerii, omoară duișia, trezește'nfiorări. Însăpăimîntătoarea zilelor trufașe a vremii de dezastru sunteți voi, sburătoare'ngălbinite, frunze muritoare. Se-aștern zguduitoare ploi de sânge, ploi de lacrimi, ploi de toamnă, reci, glodoase. S'așterne bălți pe câmpuri și buracă pe hotară, aer pestriț, alb, greoiu, vine brumă peste lume, veșnic alb nestrăbătută, umbre negre cu misterii: toată umbra e stîndardul unei secerări de moarte. Vină toamnă, veniți ploi și tu moarte'n vîl te'mbracă vină'n haină de buracă! Ce mai stai și ce aștepți. Tremurarea ta zglobie ne-a pătruns pieptul de mult. Cu clipită, cu minută, toate chinurile tale tot mai vajnic, mai a jale și tot mai dragi zilele tale. Vină moarte! Ce nu vii? Ne'nfiori că n'ai să vii. A plecat și rîndunica, duce-or duce dorul, frica. Dusă-i fericirea noastră. Și ce-i verde din fereastră și cununi de Sînzienne le-a trîntit ciudata vreme. Iar cu pui de rîndunică ni s'au dus și puii noștri, fala noastră și nădejdea, i-a'nghițit pe toți pămîntul, s'a rostit la toți cuvîntul, duși departe'n țări streine, țări pustii, gostii de sânge, inima pierdută plînge...

Și-a fost odată vreme scumpă, zile grele, jale multă, s'a cernit și prispa cășii. S'a'negrit apa'n izvor, pustiitu-i dor cu dor, ce s'aveau dragi în pridvor. Străfugiți nepoței, vai de ei, curtea'ntreagă-a amorțit, nu mai știu de povestit, doar de-aduce

vîntul veste, de vreo tristă, grea poveste; de-o ascultă copăcei, plîng și adorm și mor și ei, iar grădina de ascultă, buruiana și-o usucă-n urmă gîndul cel ce-a vînt, să dea cuvîntul. Vînt duios s-a risipit cu nepoții-a amuțit, ca nepoți sub glii sub cruce, unde moartea le-așternuse patul dulce, să se culce. Vai tu casă zdruncinată, despărțită, sfîrticată'n patru părți'a lumii dată, împărțită.

O CALDĂ IUBIRE

**O caldă iubire
O vraje de noapte
Tu farmecul lumii
Duioselor șoapte**

**O dor fericire
Pricepe-mi durerea
O dragoste dulce
Mai dulce ca mierea...**

TU AI PLECAT...

**Tu ai plecat pe drum pribeag, cât lumea
Rob ursitei grele peste noi,
Te-a păstrat prin chin și greu minunea,
- Știi, că se pricepe la nevoi.**

**Te păstreze și pe altă vreme,
Ca ferit prin codrul înghețat
Să preschimbe cușma ta cu steme
Sloi de ghiața-n portul nost din sat.**

**Tu să vii cu sorți de veselie
Munca sfântă'n frământări de braț
Căci o nouă vieță o să-nvie
Trudă vlagă în puteri de frați.**

**Iar lucrarea noastră cu tărie
S'o'nchinăm cu dragoste la neam,
Biruința toată lui să fie
Spre vecie tot mai falnic, an de an.**

17/30 XII 916

CRĂCIUN

(În ziua de Crăciun, 25 dec. 1916)

Se-ncurcă privirea în zarea'mbrodată
Cu văluri de brumă, cu blăni de zăpadă,
Se-ncurcă suflarea din piept, șovăirea
Se zbate cu plânsul în luptă ciudată.

Tu dragă te-alină și nu te frământă
Atâta durere și-atâtea socoți,
E ziua de praznic, și lasă să intre
De-afară micuții să cânte cu toți.

E ziua Serbării cu rugă duioasă,
E ziua mea sfântă din toate ce sunt,
E praznicul mare și cea mai frumoasă
Cântare de drag e suflată de vânt.

O, naștere sfântă, zidirea credinții
O, ziua'nvierii nedejdilor mari, -
Sădește-ți sămânța în piept biruinții,
Sămânță de aur, comorilor rari.

O ștergeți, o ștergeți durerea din suflet
O ștergeți furtuna de plâns din obraz,
Și dă un lăcaș fericirii din cuget
Și-ți uită de-amarul atâtui năcaz.

Un stol de vieață ne-aduce Crăciunul
În cânturi duioase – colinzi de copii,
Cu soli fără vină, cu vestea că Bunul
Va da ascultare dorințelor vii,

Ascultă la cântec, s'auzi răsplătirea
Ascultă drăguță, că-n suflet te strâng,
Ridică-ți în sus, cătră ceriuri privirea,
S-asculte și Sfinții la jalnicul cânt.

Răsună din buze o doină duioasă
La marginea satului blând prin văzduh,
Iar firea-i răspunde cu zarea-i frumoasă
Pătrunsă din suflet de-al dragostei duh.

Iar firea-i răspunde-n mirosul de seară
Și pieptul se'nalță de farmece vii,
Izlazul se scaldă'n iubire de vară
Cu rodul din holde și poame din vii.

DE PROFUNDIS

Scrii, că jalea îți înfrânge firea
Și că răul greu abia'l mai porți,
N'ai nădejde să'ți zorești menirea
Și'n zădar mai viețuiești, – socioți.

N-ai putere-n piept, nici judecată
Ca să steie cumpăt nedreptății,
Și nici crezi, că o să vie-odată
Ziua mare, sfânt-a judecății.

Eu nu cerc să-ți dau vreo întărire
Pururea-ți simțeam credința mare,
Că trecuși hotar de șovăire
Cred că vezi o grea și cruntă stare.

Dar din judecata ta cuminte
Ai uitat sămânța semănată
Cari răsar să îți aducă-aminte
Că-ntr'un lucru totuș n'ai dreptate.

Tu nu crezi în zi de judecată,
Când păstrată stă ideea'n lume,
Că pe ce-l vor zeei ca să-l bată
Îl încarc'cu toate-a'lumii bune...

Nouă nu ne-a dat nici chiar nădejde
Cei-zălog de-o răsplătire mare;
Ci să știi, menirea mi se'nghejbe
În război ne-o țese ursitoare.

Cei trufași și îndopați cu bine
Vor purta sigiliul dat de vreme,
Și pieirea chiar de-aci le vine
Vieața noastr-n viitor s'o'ntreme.

16/29 XII 1916

SCRISOARE FRATELUI

Ești departe, mult iubite frate
Decât nouă țări de prin povești
Inima de teamă mi se zbate
Că de-o vreme nu ne mai vin vești.

Țară rece, veșnică zăpadă,
Fără oameni, prin pustietăți,
N-ar dori Siberia s-o vadă
Nici cu jalea mută scrisei cărți.

Ascultă, s'asculte și Sfinții din ceriuri,
Cum toată nădejdea se spulberă-n vânt,
Și groaznică luptă se dă în pustiuri,
Că moartea nebună cum seceră rând...

Dar stai și nu-ți pată rugăciunea cu sânge,
Ci zi-o curată în gând liniștit
Că Maica curată cu Fiul ei plânge:
Pricep jalea noastră și vorbe-au grăit.

Iar vorba li-e cântec, o, dulce colindă –
Iar lacrima caldă ți-o uscă din ochi,
Deschide-le ușa, că iată-i în tindă:
Solie plăpândă ce jalnic te-apropii...

LUPTA-N CODRU

A fost odată de demult
O vreme minunată
O, stai poveste, să te-ascult
Ca firul tău să i-l descurc
Poveste încurcată.

O vreme dulce și cu flori,
Cu fete mândre și feciori
În țara dragă, loc de rai
Trăia odată falnic crai
În zarea dinspre zori.

El, cel mai mare împărat,
În bogății și-averi bogat
În sate, codri, văi și lunci,
La'ntreagă lume-a dat porunci
Să-i vie la'nchinat.

Și i-a trimis lumea plocon
Cu pești din râu și snopi de grâu,
Cu umilință cătră tron,
Și cai mai mici plecați din brâu,
Îngenunchiați i-au strâns în frâu
Jurându-i pe canon.

Și când o lume-i se'nchina,
Și darul lumii aduna
De-odat'ncepe-un glas din vânt,
Se auzi un dârz cuvânt
În ciudă-i cuvânta:

„Împărat, Măria Ta!
Mare, multă-i oastea Ta,
Și de-ar fi ca tine zece
Tot atât de falnic, - Rege!
Nu-mi vrea creanga să se plece,
Frunza nu mi-oi clătina,
Când pe-aici vei trece!”

Uluit de-aceste vorbe
Porunci să sune-n tolbe
Și să-l prindă, pedepsească
Cine-a zis o vorbă d-astă,
Cutezând să-l turbe.

„ - Ci mi-l prinde, rege, prinde
Când ți-i vinde'ntreagă, vinde...
Oastea cu cătanele,
Țara cu hotarăle,
Frica de tin'n'a cuprinde
Țara mea cu fiarăle”

„- Dar ce vorbești, nesocotit!
Să-ți ții în cumpăt graiul,
De nu vrei morții să-i trimit
Cu tine frați ce i-ai iubit
Să ți se gate traiul.”

Și-a chicotit pădurea-n răs
„ - Tu nu pricepi ce prost ai zis, -
Că eu sunt codrul. Dacă poți
Cu oastea ta, fă ce socoți

Și pe sub crengi ce fiară îs
Din țara mea să-i prinzi, să-i scoți.”

Și codru-a zis, vorba-a gătat
Iar craiu-n gând a stat, a stat
Și de mânie-a clocotit,
Un singur grai a mai zorit
„ - În codru oști în lung și-n lat
La rod bogat de împărțit!”

„... Zise falnic, râse silnic,
Zgudui un glas de tulnic,
Glas de-aramă, câtec sobru
A pornit bătaie-n codru,
El, cel mic, sfielnic.

□

I-a fost plecat cel împărat
Cu oaste multă'ncălicat
În zori de zi cu câini și șoimi
Cu oaste'ntreagă-a lui de domni
La pradă, la vânat.

Iar codru mare'ncetinat,
Mirat de-atâția musafiri
Și-a strâns avutul strâns, legat,
Dar ce comori a adunat
Să stai și să te miri.

O vorbă craiu'a mai trimis
- Tu codrul meu, averea mea!
Să mă pricepi că cine mi-s,
O rugă blândă te-aș ruga

Ca să-mi trimiți comoara ta
Pricepe, ce ți-am zis,

Că mi-a venit o șoaptă-n vânt
Să înțeleg că ce-ai de gând,
De strângi atâta la comori
La mure, smeură și flori

Că tu ești lotru răzvrătit
Un hoț, ce vrei să mă răstorni,
Să-mi storci vieța, din domnit
Să faci o pradă de'mpărțit,
De-aceea mi-te'ncorni.

Îți jor pe toate, ce mi-i scump.
Pe sufletul meu zguduit,
Că te frământ și'n iad te-arunc
De nu te vei târâ'n genunchi,
Nebun nesocotit.”

Iar de mânie-a tremurat
Din creștet până-n glezne,
Așa dușman înfiorat
Nici ceriu n'a putea fi dat
Nici iadul așa lesne.

Și codru-atins până'n rărunchi
Un șir de lacrimi l-a tăiat
Din crengi, o ploaie până'n trunchi, -
La vorbe grele și porunci
El nu s-a așteptat.

Își întremă codrul curaj,
În piept stă liniștii lăcaș.
Își șterse vifor din obraz
Încumpătat își luă răgaz
Duiosul nevoiaș.

Și tot vânatul dinadins
Din paseri, vulpi și iepuri,
Ca de-o poruncă e-a astrâns,
De lumea codrului a plâns
De frică-ascunsă-n ierburi.

Ci sună codrul de alaiu,
De pocnete de pușcă,
... Cânt înceată, vorbe-hai!
E vai de tine-acuma traiu
De iezi ascunși în cușcă.

Cum sună-ntreg codrul hai-hui
Cu vaiete de fiară,
Ce s'ar văita, de-ar avea cui,
Căci printre arbori nu-i și nu-i
Nici pasăre să piară.

- „Tu poți să lupți trufașe-acum,
Să dai porunci oștirii.
Dar iată creangă de alun,
O plează de obraz de drum,
Să mă cunoască zbirii.”

Se plec ostașii în galop
Călări pe roibi spre cetini,

**Dar plumb de ghindă cu potop
I-aruncă-n laturi, cad în cot
Pieriți în rât și strechini.**

**Se'ndrugă oastea de atac –
Dar nu străbat frunzișul,
Și câte crânguri s'au aflat
Atâtea lovituri au dat
Pădurea cu'nvălișul.**

**Și înzădar s'au ostenit
Cu soare până-n noapte,
Că de-o'ncercare s'a zorit
A fost respinsă cuvenit
De-a paltinilor proapte.**

**Nici sara lupta n'a'ncetat
Cu răsărit de lună
Căci stelele din ceriu mirat
Văzut-au greu înverșunat
Lefegii cum s-adună,**

**Și câtă-i noaptea, înzădar,
N-au străbătut cu pasul, -
Văzuse craiu-acuma clar,
Ș-a înțeleș cu mult amar
Că nu-i venise ceasul.**

**A dat poruncă mai aprig,
Mai îngrozit de ură,
Pe cei ce-ascultă'i prinde frig,
Cu toți „Securi, topoară!” strig**

Poruncile'ntr'o gură.

**Și după zi de poposit
De turbură hodină,
Văzuse codrul îngrozit
Că nu e clipă de glumit,
Că moartea o să vină.**

**Își plânse micii copăcei
- Plăpânzi, de frica morții,
Și jalea tremură din tei,
Trezind o pasăre că „Ce-i?
Doar nu-i plinirea sorții?”**

**Înduioșați s'au strâns la sfat
Popoarele pădurii
S-au hotărât la adunat
Solie lumii trăbă dat
De zorile securii**

**Și sol de veste s'a ales
Un craiu de rândunică
S'adune armii în codru des
Ostașii lui pierduți în șes
De veste să le zică.**

**Iar rândunica roib spre cuib
În sbor întrece vântul
Cum patimile'n piept se'ncuib
Aripi în vifore se'mbuib
Mai repezi decât gândul.**

Și rândunica s-a întors
O repede săgeată
Cum din aripi din nori s'a stors,
Ursita lumii crezi c'a tors
Zburarea ei ciudată

În urmă-i ceriu'ntunecă
Cu valzările negre,
Sunt oști de paseri: nori ce stă
De-asupra'n câmp și-ncumetă
La plânsete funebre.

Și sub troiene pe cărări
Sunt șerpi gătați de luptă,
În cale smeii cu foc prin nări
Și lei cu zbici de fier călări
Cu îndurarea ruptă.

Iar adunate dihanii
Armate cu unelte
Au jurat pe vijelii
Că n'or să dea puterii vii
Pădurea, să le-o certe.

Un zbucium vuetă din plin
Scăldă văzduhu-n sunet,
Șireag armate se îmbin
Clipesc topoare, plâng în chin
Șoptiri duioase'n pocnet.

Dar zmeii dornici de luptat
Din nări aruncă flacări

Iar șerpilor s gata de mușcat
Și câți dușmani s'au adunat,
Dân' ca loviți de nazări.

În pasul luptei cu vuiuri
Prin ropotul de arme,
Auzi ce vorbe, să te miri,
Dar ce s'aude, ce vorbiri
Se lămuresc din basme:

- „Ți-ai pus credința, să te jori
Dar ce te face să omori,
Să mă ucizi, să mă înjuri
Și cin'te-a pus să mă'nfiori
Cu-atâtea vorbe duri?”

E glas din codru zdruncinat
Luptând cu deznădejde
A dat văzduhu'nspăimântat
Un glas de codru sfâșiat
Cum lupta li-se'nghejbe.

- „Ci poți să lupți, să te frământați
Tu craiu, trufaș, nevolnic,
Cu greul cumpănei îl simți
Și înzădar mai strângi din dinți
Că firea nu ți-e vornic.”

Iar fiarale mușcau în viu
În rane'nveninate
Dar alți ostași în loc în viu
Împroască moarte unde știu

De plâng fiarăle toate.

**Și n'a mai conținut războiu
Mai lung și mai cu patimi
Ca sfârticat de brațe'n zoi
La frământat sânge'n noroi,
S-amestecat cu lacrimi.**

**Iar buha cruntă, ochi pistrui
Le huhuie din creangă,
Ai ei sunt morții nimănui
Și dacă morții sunt destui
La crengi pierdute-aleargă.**

**Ea dă un semn de-mpăciuit
Dușmanilor năpraznici,
Că aerul e greu trudit
De sufletele ce-au pornit
Pe calea celor veșnici.**

**Când firea'n noapte a'mbrăcat
O lume zdrențuită
Luminii stelelor s-a dat
O mărturie de păcat,
Cu jale-nlănțuită.**

**În preajma taberii se-adun
La bogății departe
Iar pe sub tufe de alun
Tot trupuri rășchirate sunt
Și sparte-s fârticate.**

**Și-au înțeles dușmanii răi,
Că'n luptă n'au dreptate, -
A trâmbițat buciume-n văi
Și s-a astrâns mereu pe căi
Ce-a fost păstrat de soarte.**

**Iar craii'n suflet înfruntat
De remușcarea sorții,
Cu codrul pace au legat,
Văzu că nu e de luptat
Cu cei ce nu-s dați morții.**

**Și se-nchină pădurea lui,
Stăpânului naturii
C'așa-i scrisa destinului,
Că firea-i dată omului,
De-și pune capăt gurii.**

**Iar dacă s'a'ncăpățânat
Se va'mbrăca cu doliu,
Pân'ce-a ajunge la iertat
Și va veni ce-a fost de dat
Să-i scape de orgoliu.**

**Și de pe pajiște-au privit
Leandrele și crinii,
Doar crizanteme de jelit
Căci altceva n'a răsărit
Cu volbura și spinii.**

14 ianuarie 1917

ATAC

Sub pasul coloanei se frânge pământul
Văzduhul se zguduie'n glasul de tun
Iar ceriul se năruie – ferească-ne Sfântul,
Cum firea se zbate sub norii de fum,
Sub vălul de neguri şireag se avântă –
Sclicească baionetele-n raze s'aprind
Pătrund spre-olaltă, în carne se'mplântă
Şi sufletul vieţii din trup îl desprind.

2/15 II 1977

TATĂLUI

La pragul criptei din adânc
Mă rog la tine, Tată,
Mă rog la tine-al tău mormânt,
La crucea ta de piatră.

Îngenunchiez înduioşat
Şi tremurând din suflet,
Că umbra-ţi chip a îmbrăcat,
Şopteşte din răsuflăt. –

Ci scoală-te că nu mă tem
În zorile'nserării,
Şi scoală, vină că te chiem
La ruga îndurării.

Că'n piept mă sfâşie să mor
Tot patimi de pieire,

Că nu e modru cum mă dor
Şi n-am tămăduire.

Oh, vină, numai tu să vii
Tu medicul de frunte
C'ai suferit dureri mai vii
Mai groaznice, mai crunte.

Mai necuprinse de puteri
Ca firea mea trudită
Că viaţa ți-a plecat în ceriu
De chin pecetluită

Că zguduite năluciri
Mă înfioară'n seară
Aud cum hohotă vuirii
În plânsul dintr'o vară.

O teamă-mi spintecă-n creeri
Te văd pătruns de sânge
Eşti fără cap şi sfârticat
Iar mama biata, plânge.

□

Mi s'a'mpietrit inima'n piept
La lovitura sortii,
Şi vin la tin' să te deştept
La pragurile morţii.

Mi s'a'mpietrit şi lacrima
Şi plânsurile toate
Că-s prăbuşit sub sarcina
Cărărilor urmate...

Văd chipul tău cel învățat
Și iubitor de carte
Ce m'a pornit și înălțat
Spre zări de din departe.

Și noi puteri am strâns în braț
Din firea ta cuminte
Și cu-o pornire fără saț
Luai drumu-nainte.

Un înger blând m'ai ocrotit
Văpaie de iubire
Un drum de viață mi-ai croit
Cu drag și cu uimire.

Acum avântu-nseninat
L-am dat lumii de ură,
Și doar o lacrimă-am scăpat
Pământului în zgură.

Iar tu sorbi și din pământ
Tu cel mai scump pe lume
Și înțelegi că ce frământ
Ce poate mă răpune.

Mă iartă că am ridicat
O jalbă zbuciumată
Și că pe lume am uitat
C'aveam și eu un tată.

Că doar luând lăcaș de veci
La rădăcina crucii

Tu înțelegi cât sunt de reci
Meleagurile lumii.

17/30 II 1917

* * * (Vai ce lungă-i clipa...)

Vai ce lungă-i clipa de durere
Când duci chinu'ntreg din veșnicie
Și ce groaznică-i când nu mai piere
Teama ta și dragostea pustie.

Sfârâmături de rugăciune blândă
Licărești înfiorată-n suflet,
De nedejdea valurilor aspre
Ți se clatină credința'n cumpăt.

Tu'nțelegi, ce vrea să-ți spuie seara
Cu'nglodarea umbrelor în beznă,
Și pricepi din frunze scuturarea
Șoaptelor poienii cu mireazmă,

Dar îți pierde cetini cu susurul
Și'njghebarea rugăciunii'n cuget,
Îți alungă liniștea murmurul
Vadului, ce-și pierde apa'n vuiet.

Tremurări de teamă și de groază
Spintecă în suflet – cu zglobie
Ți se rupe inima'n durere
Cum te zbate-o frământare vie.

**Tu aștepti cu deznedejde știre
Cu un dor în lacrimi șroaie
Să îți vină veste de la mire
Într-un șir de spălăcită foaie.**

**Și pierdută'n farmecele firii
Între tâmple vifor ți s'adună
Tu îți cați un fir pierdut gânirii
Și te caută ai Tăi, ca pe-o nebună.**

4/17 IV 1917

ȘOAPTE DIN VÂNT

**Suflă, geme, urlă vântul
Vai, ce vifor, ce furtună!-
Sus pe coaste se adună
Oaste multă rând cu rândul,
Fac tranșee-n înălțime
Luptei grele care vine.**

**REFREN: Sus pe coasta dela munte
Vânt aleargă, bate vântul
Precum jalea bate gândul
Dorului, durerii multe.**

**Plâng Carpații în furtună
Cum se fură geru'n noapte
Se izbesc stejarii-n coate
Și pocnesc de valea sună, -
Oameni mor de frigul mare
Pier de ger, oh, îndurare!**

REFREN

**Oaste multă sapă șanțul
Vânt puternic cu zăpadă
Umple zarea cât e'ntreagă
Luptă cruntă ține lanțul,
De ostași cu vremea cruntă
Cari străbat cu trudă multă**

REFREN

„În sfârșit e lucrul gata

Și-i înghiețul până'n oase
Șanțul să vă fie casă –
Ioane, tu, păzește ceata,
Tu ești straja peste noapte
Să fii treaz, că't tine's toate!"

REFEN

Câtă-i zarea'n depărtare
Ion privește'n largul văii
„I-astupată urma căii,
Și dușmani nu văd în zare,
Ruși din Lemberg nu ne vin
Nici din Strii nici Rahatin.”

REFREN

Firea doarme înghețată
Ion mai stă singur de pază,
Se'nfrățește și oftează
Cu furtuna turburată.
Și-i șoptește vânt-poveste
Dela-ai lui o dulce veste

REFREN

- Copilaș, un drag de înger
I-se-acață după spate,
Când să-l prindă, el s-abate
Și se-ascunde într-un ungher
„Nu mă prinzi tată cu una
Nici cu răul, nici cu buna.” –

REFREN

Dă să-l prindă... se trezăște
Înainte-i câmp de neauă,
Întuneric fără steauă,

Ger cu vânt îl netezăște
Frig urât, prăpăd de vreme
Mai bin' moartea să te chieme.

REFREN

Înghețat până la glezne
Ion soldatul sub poruncă
Ochii'n crivăț și-i aruncă
În figurile de bezne
„Tu ești dragă?Eu soție?
Am venit pe slobozie.”

REFREN

Vai, tu inimă săracă
De când te-am ținut pierdută,
Vină scumpă, mă sărută
Am venit cu zile, iată,
Că ce dor mi-a fost de tine
Sufletul de-o știi, din mine.”

REFREN

Și voind s'o'mbrățișeze
S'a trezit că strânge pușca,
Și cădea 'n pământ de nu sta
Răzimat să se așeze
În tranșeu cu ochii'n zare, -
Vântu'n ochi suflă turbare...

REFREN

Și în inimă-i înghiețul
I-a pătruns cu-o răsuflare
Un scâncit ca cel ce moare
Și i-a dus vieța crivățul

**Într-un vis pornit spre casă
Casa lui, de rău aleasă.**

REFREN

**„Și-am venit de tot iubită
Scumpă mamă, dragi copii,
Am venit cu zori de zi, -
Câtă-i vremea, o clipită
N-oi mai fi fără de voi
Nu vrea Sfântul, nu vrem noi”**

REFREN

□

**Suflă, geme urlă vântul
Întrecând orice furtună
Sus, pe coaste se adună
Oaste multă rând cu rândul,
C'a murit cu jale multă
Ion, soldatul sub poruncă.**

REFREN

**De la creștet, până'n glezne
Tot e trupul numai ghiață
„Vezi streine, vezi o vieață
Cum se duce cât de lesne”
Și i-a plâns vântul cântare
Când a fost la îngropare...**

REFREN

**Vântul își făcu scăpată
Cu putere peste lume
Toată truda din furtune
- Desnedejde zbuciumată –
Alergând mâncând pământu'n**

Sat la Ion – să-l ierte Sfântul.

REFREN

**Și a plâns – o, Doamne sfinte!
Ploaie! Lăcrimarea firii
Sfâșiind cu jalea știrii
- Când și-a tors știrea'n cuvinte –
Toată lumea'nduioșată
Toată firea, toată, toată...**

REFREN

13/15 iunie 1917

PRIMĂVARA (Primăvară blândă...)

**Primăvară blândă, minunată
Întruparea dragostii divine
Solitarea vremilor de bine
Primăvară sfântă, preacurată!**

**Ți-așteaptă lumea darurile tale
Să se resfrângă'n inimi chinuite
Așteaptă firea celor dăruite
Dela cel Sfânt, răsplată pentru jale.**

**Tu să-nflorești cu vraja-ți dăruită
Tot farmecul pierdut în veșnicie
Să'ntinerești, în plaiuri veselie
Și firea'ntreagă fie'ntinerită.**

**Întreg avutul duioșiei noastre
Ți-l închinăm cu reverință ție
Și sufletul în rugi de veselie
Te-așteaptă'n zori, din zările albastre.**

ÎN PRAGUL MORȚII

**Eu mi-am trecut hotarul vieții mele
Și mă socot pierdut pentru cei vii,
Căci nu mai simt nici fericiri, nici rele
În taina lumii negre de sub glii.**

**Și mi-am rostit cuvântul cel din urmă
Când am trecut prin pragul negrei vieți**

**Când am simțit că graiul mi se curmă
Și n-o să văd mai multe dimineți.**

**Pe când sunau ciocanele în cuie
Să'nchid o lume'ntreagă'ntr-un sicriu,
S'a stins pe ceriu o flacără gălbuie
Vestindu-Vă că eu nu mai sunt viu.**

□

**Dar când văzui că Moartea îmi frământă
Tot trupul meu în spasmuri chinuite,
Din ceriu simții c'o'nfiore sfântă
S-a coborât în vinele-mi răcite.**

**Am tresărit talazurile toate
Din sufletu-mi zdrobit de suferință
Și s-a pornit spre ceriuri să mă poarte
Pe-un drum spre raiu o vajnică dorință –
A.C.**

GÂNDURILE UNUI MOȘNEAG

**Gârbovit de greul vieții și de anii ce-am trăit,
Îmi plec capu'n umilință pregătit pentru sfârșit
Rostul mi-e pierdut de-acuma neavând ce mai dori
Viața-i dusă, toate-s visuri și dorințe: a trăi.**

**Numai tu îmi mai ții trează inima, comoară scumpă
Dragoste-n sfârșitul vieții. Sufletul cum te ascultă,
Cum te cerc când pierdut e rostu'ntreg al vieții mele,
Când viața n'are farmec, numai doruri, numai jele.**

Dar când toate pier în lume, piară biata mea inimă
Piară dragostea din suflet – jalea'n mine nu mi-o țină –
Cum aștept să-mi schimbe firea traiul în țărână rece,
Și să simt cum seva vieții din tot trupul o să-mi sece.

SĂ CREZI...

Să crezi iubito'n dragostea mea mare
În vraja șoptelor ce ți le-am spus,
Să dai crezări iubirii fără margini
Ce sufletul din mine l-a răpus.

Să crezi mândruțo'n tot ce firea poate
Mai drag, mai scump, mai sfânt să dăruiască
Ce'n lumea'nfiortă se'nfiripă
Cu suflet pentru suflet să trăiască.

IARNĂ (Fulgi de neauă..)

Fulgi de neauă umple zarea peste câmpul alb și'ntins
Firea'n giulgiuri i se-mbracă largul ei de necuprins
Aer rece'nviorează răsuflarea lumii'ntregi
Și de răs și sănătate saltă roiul de viteji.

Șoim zburdalnici, copiii veseli se pornesc cu glonț de neauă,
Și din fața'mbujorată râde vraja vieții nouă.
Peste bălți și reag se'nșiră băiețandri'n lunecuș
Și râd iar când se răstoarnă câte unu' acuş-acuş.

Numai în odaia rece chinuie un biet sărac,
Tremurând își scotocește zdrențele'nghețate'n pat.
Și așteaptă îndurarea făcătorilor de bine
Bolnavul sărac se roagă așteptând ce nu mai vine.

VARĂ (Vară dulce...)

Vară dulce și bogată'n roade
Vară sfântă, avuție multă,
Fericită-i firea ce te-ascultă
Și-ți culege rodul tău de boabe.

Vară mândră, fost-ai când bogată
Și cu rod și arșiță de soare
Ți-au cules comoara cu sudoare
Juvaier, averea ta scăpată.

S-au pornit secerătorii'n rânduri
Trăgând cântarea dimineții,
Tresărind făpturile vieții
Tremurându-ți doina peste câmpuri.

Soarele de dragul vietății
Aruncă îmbeșugate raze
Rodul muncii, sănătății raze
S'au cules ca'n rândurile cărții.

SECETĂ

În amiază cu răs, seninătate
S'ășeză convoiul la hodină,
S'ășeza la prânz cu pacea lină
Și nădejde'n Sfântul cu dreptate.

Frământarea muncii cu rodire
Se pierdea în alinată seară
Ce n'aduci tu sfântă, dragă vară
Iarăși vremea ceea de rodire.

Cum s'au stors minutele de bine
Încurcate căi îndrăgostite!
Cum s'a pierit cu zilele pierite
Toată vraja verilor senine.

Ce mai știți voi cu raze călătoare
De cântări și joc de veselie –
Azi ne pierdeți viața de câmpie
Dogoreală, arșiță de soare.

Vântule tu adiere caldă
Azi ne seci și sufletul din holde,
Ne îneci și plânsetul în vorbe
Rugăciuni, blestemul să ne cadă!

Norilor fugarilor tristeței,
Ce nu staț din calea-vă pribeagă.
Să vă pierdeți zguduirea'ntreagă
În vărsarea lacrimă a vieții!

FRAGMENT DE POVESTE

A plecat pe-o cale-albastră
Cale lungă, cale lată
Cale câte-i jalea noastră
Dus de dor nebun de fată.

A ajuns în zori de vreme
Peste țărături, peste câmpuri
Peste margini de poiene
La lăcașul dintre dâmburi.

Drag lăcaș, pustiu de codru
Un castel, ba o cetate,
S-a ascuns frunzișul negru
După-al lumii dos de spate

Iar într'ânsul cu de-adinsul
Întrecând vraja sireniei
Aruncând mreje pe dânsul
O nepoată'a Consânzenii

Și l-a prinsu-l-a cu frâul
Cu'nfășurături de moarte
Ce-i mai răpitor ca râul
Fetelor vâpăi de șapte?

Un minut de fericire
Prefăcut în veșnicie
El a fost să-i fie mire
Ea mireasa lui să fie.

**Dar un nor beznă de ură
Le-a răpit focul iubirii
Le-a răpit șoapta din gură
Să-i împrăștie pieirii.**

**Babă rea și vrăjitoare
Le-aruncă o piatră-n apă
Și din piatra sclipitoare
Bea urgie cin's'adapă.**

**De putere nevăzută
Necuprinsă, drumuri grele
A pornit cu-acea clipită
Când l-a prins vrăjile rele.**

**Dus de marea lui poruncă
A plecat voinicul nostru
Șapte țări de cale lungă
Șapte cai ține'n căpăstru.**

**Șapte ani din tinerețe
Îi răpise de la număr
Și să rupă șapte bețe
Să rămână veșnic tânăr**

**Unde'mbrățișează ceriul
Rostogolul ele își lasă
În grija sorții arma, firul
Ce-i la lumea mărginașă.**

**Dar acolo e ursita
Să-și slujască împlinirea**

**Și să-și ia cu munca pita
De-a pieri, să-i piară știrea.**

**Că e greu blestemu'n lume
Dar mai greu când și-l croiește
Pe ascuns de mi ți-l spune
Babă rea care vrăjește.**

**Stăi poveste, odihnește
Mai răsufală, te descurcă
Fir de-argint te lămurește
Ca fuiorul de pe furcă.**

**Și la marginile lumii
Munții se lovesc în frunte
La lumina blândă-a lumii
Cu vuirii și frângerii crunte.**

**Dinaintea veșniciei
Până la finirea vremii
Luptă'n patima furiei
Cu furiile de genii.**

**Iar în jur de câmpul luptei
Plină-i pajiștea de trupuri
Ce-au pornit pe calea'ngusteii
Căi, ce duce-n grele focuri.**

**Căci în luptă n'au hodină
Doar odată, o clipită
Ziua'n noapte când se-mbină
Poți străbate fără frică.**

Și pași, trecu cărarea
'ntremurări și teamă'n suflet,
Vede-acum'nainte zarea
Nu mai șovăiește-n umblet.

A ajuns la lumea sfântă
Unde nu ajung blesteme
Și nici vraja nu cuvântă,
E un roi de flori și stele.

Pân'aci e cale lungă
Să străbați mai greu ca drumul
E, că ți se cere muncă
Suflet drag și blând la Bunul.

Că'ncercare sunt trei probe:
O vieață prihănită,
Să te ții dulce la vorbe
Și să ai inimă sfântă.

Stai poveste, hodinește,
Mai răsuflă, te descurcă,
Fir de'argint te lămurește
Ca fuiorul de pe furcă.

O viață prihănită
E porunca'ntâiu și mare
Să-și răscumpere iubita
Dela Domnul ai'ndurare.

A plecat pe cale-aleasă

Tot cu flori și viorele,
Codrii verzi cu frunza deasă
Și ceriu lucitoriu de stele.

Dar pe pajiște'n picioare
Se zbătea cu-aripă ruptă
În clipitele să moară
Pasăre trudită, suptă.

Stai voinice și-ți fă milă
Mă ridică și mă leagă,
Căci așa mi-e vieața silă
Și mi-e inima beteagă

Și l-a inundat cu lacrimi
Plânsul jalnicei ființe
O legă – scăpă de patimi
Și-i dădu vieții credință.

Iar Stăpânul scris'e'n carte
C'are inimă curată
Și miloasă, cu dreptate,
Vrednice să-și ia răsplată.

Mergi voinice înainte
'Ți fă răgaz de fapte bune
... Dar Te uită, Doamne sfinte
Graiu de floare-auzi ce spune?

„Sunt de farmece vrăjită
De-o dușmană măștioaie
Și din suflet nu îți stinge
Ceea ce numim speranță.

**Că mai sus de faptul lumii
E un ochi ce priveghiază
Și-și vor lua simbria bunii
- Ai deci inima vitează.”**

**Și Stăpânul scie'n carte
C'are inimă duioasă
Și'mplinise iarăși fapte
Ca dovezi vieții frumoase.**

**Mergi voinice mergi, aleargă
Pe troienele cărării
Că'nainte te așteaptă
Ceasurile îndurării.**

**Sub un arbore'n potecă
'ndrăgostiți de taina lumii
Și vrăjiți-iubiți se neacă'n
Sărutări șoaptele gurii.**

**Dar un vierme-puse cuibul
Drept la inimă'n tulpină...
Tremurând stârpi și duhul
La toți viermii din grădină.**

**Juvaerul cel mai dulce
Îl scăpase de pieire
Când da morții să se culce
Stârpitorii de iubire.**

**Mai scie Stăpânu'n carte
Ca'mplinit în stăruință**

**Încercarea'ntâiu și poate
Va ieși cu biruință!**

**Stai poveste, odihnește,
Stai, răsuflă, te descurcă,
Fir de-argint te lămurește
Ca fuiorul depe furcă.**

**Ori și unde te vei duce
Fericirea ți-s'aruncă
Când te ții la vorbă dulce
Zice-a douălea poruncă.**

**Cu nădejea neclintită
Luase drumul sub picioare
Și plecă cale trudită
Cale grea, obositoare.**

**Iar în spate cu-o străicuță
Cu merinde, părăluțe –
Zarea nopții se desprindă
Ceriu luminător străluce.**

**În frunzișul dinspre codru
Sună zarva'n întuneric
Dură ceartă că nu-i modru
Să dai dreptul după merit.**

**Și înverșunați tâlharii
Ce-și au țara în pădure –
L-au văzut pe drumul țării
Bătând calea zării sure.**

L-au chemat să dea dreptate
Și să dea cui se cuvine
Prada grea și din departe
Dela Domni din țări străine.

„Prada multă și comoara
S’ar cădea să fie dată
Celor mulți ce ține țara
Și n’au hrană niciodată.”

Stau uimiți, stârniți se miră
Uluiți de-așa cuvinte:
Prea-i cu drept ce auziră
Și ce-a zis e prea cuminte.

Nu l-au prins să-l înfășoare
Cu funii și lanțuri grele
Ci la piept l-au strâns ușoare
‘mbrățișări de frați de jele.

Și văzu Stăpânul lumii
Că de vorba-i lui a dulce
S’au împrăștiat haiducii
Cale dreaptă să apuce.

Și-și îndreaptă nainte
Pașii liniștiți pe cale
Și cu dor și-aduce-aminte
De’mplinirea sorții sale...

Iar un spân îl întâlnește
Rău la chip, vrășmaș din fire,

Cât că-l vede și hulește
Rele vorbe-l dau de știre:

„Tu-ai ajuns tâlhar pe-aice
Cu o inimă de vierme
Nu-s blesteme să te-ajungă
Nici nu-i câine să te cheme

Sar ca tine rău, sălbatic
Dar e numai cel ce spune
C’a creat din întuneric
Iadul ăsta rău de lume.”

Și cu mutra arțăgoasă
Învrăjbit din cale-afară
Nu blestem din gură-i iasă
Ci sudalmă și ocară.

Iar voinicul dând răspunsul
Nu-l certă cu vorbe aspre,
Ci-l iartă să-și treacă drumul
Drumu-i lung spre zări albastre.

Ca răsplată din străicuță-i
Dăruiește trei parale
Trei pogăci dela măicuță-i
Cu trei vorbe blânde-a jale.

„Tu n-ai hulit pe nedreptate,
Neștiute și cu vină,
Ci-ți păstrează mintea frate
Mai cu cumpăt și mai bine.

**L-a zărit din ceriu Stăpânul
I-a păstrat vorbe de laudă
Și-a cerut iertare spânul
De purtare-și ține jalbă**

**Iar al nostru se așează
După cale lată multă
Ca să-și țină voia-ntreagă
Cânt de pasăre ascultă.**

**Iar mirosul din livadă
Și din pajiște hodină
Vraja lumii să-l atragă
Și din ceriu lumină lină.**

**Din popas a stors tărie
Și cu voia'nviorată
Și cu ceriu mărturie
Își porni calea purtată.**

Aurel Contrea

MIEZUL NOPTII

**Când răsare'n miez de noapte luna palidă sub nori
Raze albe se destramă cât e largul până'n zori.
Din noianul de'ntuneric vâl luminii s'a desprins
Brâu de-argint își toarce firea peste largu-i necuprins.**

**Stele din cer s'arată'n minunata lor splendoare,
Și se-ntrec să se îmbrace în sclipiri de sărbătoare
Iar de voia lor cea bună văile din raiu sunt pline
De-asta vrajă cântec tainic, ce străbați din zări senine!**

**Lumea sub povara nopții-și doarme somnul cel mai drag
Răsuflarea i-se abate'n saltul vântului pribeag
Și cum luna'n farmec tainic toată vraja și-o străluce,
Își trăiește firea'ntreagă visul ei, pe cel mai dulce.**

DRAGOSTE COMOARĂ NESTEMATĂ

**Dragoste, comoară nestemată,
Cât ai fost de nebăgată'n seamă!
Cum te-a strânge'n piept cu'nfiore
Lumea cea de trude istovită.**

**Cum ți-i strânge'n inima zdrobită
Juvaerul cel mai scump al firii
Când pornind să cucerească vieța
Te-or chema țăriile trezite.**

PE RÂU

**Apa'n râu se sbate'n plâns.
Cercuite valuri
Se'nvârtesc, pornesc în jos,
Se izbesc în maluri.**

**Val-vârtej rostogolind
Un duium de apă
Ias'afară, iar în fund,
Iar în sus se-arată.**

**Se frământă alvia
Își sdrobește, cale, -
Val-vârtej bolborosind
Famecele sale.**

**Se avântă măturând
Luptă'n dreapta-stânga, -
Alvia cu trudă'n văi
Își croiește dunga.**

**Firea'n obosit tumult
Patima ți-o fierbe,
Val de val trudește'n sus
Și-n adânc se pierde.**

ZECE MAI

**Tu primăvară dulce și duioasă,
Venirea ta cutremură tăria,
Venirea Ta împarte bucuria
Prin munți, prin văi, prin holdele mănoase;
Sosirii Tale-i saltă'n fericire
Cuprinsu'ntreg al lumii zbuciumate
Căci tu ești vraja firii'nfiripate
Și dorurilor noastre ești menire
Rod atâtor veacuri de robire.**

**În zece maiu cutremure-se firea
Și zbate-să'n delir de veselie,
În ziua de'azi făcutu-s'a plinirea
Ce-atâtea vremi dorit era să vie:
Când răzbunând trufia cu căință
Plângeau stăpânii zilelor vitrege
Când dragostea de sânge și de rege
Și-a câștigat mareața biruință.**

**Când s'a'ndurat pronia cea cerească
Să dea pierzării neagra-ne sclavie,
Și când iubirea a'nceput să crească
Pe plaiurile noastre'n osârdie:
Venit-ai zi de mare sărbătoare
Ca să descui sicriul morții noastre
Ca să ne scapi vieții'ndurătoare
De-atâtea patimi, chinuri și dezastre.**

**În lung și'n lat în țara românească
Purtați făclii și steaguri și fanfare,**

**Căci v'ați aflat pierdutele odoare
În datina și limba strămoșească
În cort, la plug, prin sate și pe plaiuri
Le-am cucerit și nouă ne rămâne
Și-nfiorat ascuți a tale dulce raiuri
Te pleci, te rogi și plângi învins, Române!**

REGINEI MARIA

Când neamul meu zdrobit de suferință
Plângea amarul vremii de restriște!
Când țara mea pierdea văzând cu ochii
Pășea sub truda patimilor triste:
Ne-ai cercetat solie îngerească
Ca să ne-aduci o dulce mângâiere
Ca să te știm, că ești Regina noastră
Apărătoare'n clipa de durere.

Când greul vieții ne scria Calvarul
Ai apărut ca vraja din poveste
Precum în vis de farmec Cosânzeana
Răsare cu lumină după creste:
Și-n văi, în dealuri, pe câmpii întinse
Se'nstăpânește dalba primăvară
Și'mparte lumii farmecul comorii
În jalnica, desmoștenita țară.

Venit-ai azi pe plaiurile noastre
Ca să ne spui, că visul e aieva
Venit-ai azi să'mprăștii bucuria
Sub ceriul nost cu zărilor albastre
Sosirii tale-i saltă în fericire
Tot sufletul robitului Ardeal
Și florile ce'ncununează firea
Și văile și codrii depe deal.

C'ai deslegat averea tăinuită
A inimilor noastre zbuciumate

Și-ai risipit în șargul vieții dorul
Și dragostele țării liberate.

Cutremurați de clipa fără seamăn
Ce-o simte azi întreaga Românie
Îți mulțumim, Crăiasa Românimii
Că ne-ai pășit azi strămoșeasca glie
Și chiotul, e cel mai scump al firii
Dezlănțuit din piepturile noastre:
E sincera, puternica simțire
Ce-o dedicăm azi Majestății Voastre.

PRIMĂVERII ÎNVIERII

Primăvară blândă, minunată
Întruparea dragostei divine,
Solitarea vremilor de bine
Primăvară sfântă, preacurată!

Ți-așteaptă lumea darurile tale
Să se răsfrângă'n inimi chinuite,
Așteaptă firea cele dăruite
Dela cel sfânt, răsplată pentru jale.

Tu să'nflorești cu vraja-ți dăruită
Tot farmecul pierdut în veșnicie,
Să'ntinerești în plaiuri veselie
Și firea'ntreagă fie'ntinerită.

Întreg avutul duiosiei noastre
Ți-l închinăm cu reverință ție
Și sufletul în rugi de veselie
Te-așteaptă'n zori din zările albastre.

IN VALEA LUI ISONSO

Din praful șanțului adânc
A răsărit o floare.
Așa se ține de pământ,
Din val-vârtejuri, vifor, vânt
Nu pot ca s-o doboare.

Canaluri de rețută duc
O vale cătră ea,

Și cum se'nchină toate apuc'
De ape'n veci nu se usuc
La rădăcini să-i stea.

E semnul luptei din trecut
- O desfătare-a morții, -
Doar spasm și chin o au crescut
Dintr'un noian necunoscut
Zdrobit de plânsul sorții.

Noi te-am ales floare să fii
La vremuri mărturie
Că'n mădulări tu-atâtea știi
Și'n rădăcini atâtea ții
Cât veacuri n'o să ție.

GAZEL

Mi-e inima în plină sărbătoare
Când simt văpaia razelor de soare
Când paserile cântă imn de slavă
Și fluturi sbor vioși din floare'n floare.
Cine-ar putea să-mi spună mie dorul
Ce'ndeamnă șoimul către cer să zboare?
Și vulturul, ce spintecă văzduhul
În sufletu-i ce patimi poartă oare?
Ce doruri fierbe'n cântu-i ciocârlia
Cea mai cuminte dintre zburătoare,
Și Cenușotca paserilor toate
Neîntrecuta'n viers, privighetoare?

Ce mare-i taina ce te'ndeamnă'ntr-una
Să tot muncești, albină truditore?
Ori n'auzi tu poveștile ce'nșiră

**În graiul lor istețile izvoare?
Când împilat de vitregia vremii
Stau și privesc natura creatoare
Balsam mângâietor mi-se strecoară'n suflet
Și chinul greu de-atunci nu mă mai doare.**

SONET (Pe pajiștea...)

**Pe pajiștea ce rătăcii în cale
Am poposit o oră cu zăbav
Să iscodesc o floare-ascunsă'n vale
Ce-mi trimitea parfumul ei suav;**

**Mi se părea c'am nimerit o plantă
Cu totul rară, bună pentru leac
O „specie” atât de-nteressantă
Că studiind aș fi rămas un veac, -**

**Dar îmi veniși iubito, pe cărare
Neașteptată, ca din întâmplare:
Pierzând științei „specia cutare”,**

**Căci floarea cea cu-atâta interes
Ți-am oferit-o-n schimb pe-o sărutare
Ce de pe buze tainic ți-am cules.
Timișoara, 1923**

SHIMMY

**Chindia, brâul, hore legănate
Sau chiar smerite, simple ardelene,
Nimcuri goale sunt acestea toate
Și-i prost cin'le mai cântă astăzi, nene,**

**Căci balurile toate sunt banale
În cari se zic și azi naționale.**

**(Și meșterul urmat cu argumente
Sosește azi din grea călătorie,
Ca să ne-aducă nouă documente
Culturii noi moderne, ce-o să vie.
Când dansurile modelor jupâne
Vor scoate-afară horele bătrâne.)**

**Dar de-unde vii maestre prețioase?
Din Heidelberg, Paris sau Barcelona?
E ritmul scump al valțelor alese
Din occident?... Ne-am scuturat aidoma...
- Te'nșeli copile, de-astădată foarte:
Eu dansul nou l'aduc de mai departe.**

**În Africa sunt triburi canibale
Cari știu purta un joc – descrierate,
Asurzitorul sunet din chimvale
Le fierbe'n salturi tot mai disperate,
Și'n multa lor furie-amețitoare
Ei nu mai știu nimica de pudoare...**

**E dansul lor, ce azi domnește toate
Saloanele de joc europene...
Voiu face tot ce pot în cea mai scurtă vreme,
Ca să uitați de horele sărmane,
Ce încă tot vă stăruie în cale.**

RAZA SOARELUI

**Tăria razelor ce vin
Din depărtări solare
Din taina ceriului senin
Sunt darul rostului divin
Cel plin de îndurare.**

**O clipă luminarea lor
De-ar înceta să vie,
Pământul vieții dătător
Ne-ar părăsi și adormitor
Ar fi pentru vecie.**

**Dar raza soarelui în veci
Îi ține strălucirea,
Mi-e dor, iubito, vino deci
Menirea razei s'o petreci,
Să-mi luminezi iubirea.**

RĂSARI DIMINEAȚĂ!

**Răsari dimineată! Răsari cu lumina!
Desfășură-ți vraja de aur!
Să'mprăștii la lume comorile sfinte,
S'aduci pretutindenea pacea, senina,
În ceriu și pământ avuției sorginte,
Doritul și scumpul tezaur!**

**Să vii dimineată! 'n săruturi pioase
Te-om strânge la piepturi cu dor!
Să'nvii veselie și rod în câmpie,
S'aduni bogăție, în plaiuri mănoase,
Și doina făpturii măreață să'nvie
Făcând greul vieții ușor.**

**Cântați dimineții cântări triumfale
Cei tineri și vajnici la piept!
Așterneți nădejdea și dragostea'ntreagă
În farmecul vieții și'n tainele sale,
Că'n zori dimineța comoara'și dezleagă
Ca dar de la Sfântul cel Drept.**

CREDINȚA'N ÎNVIERE

În fiecare fir de iarbă tănuiește
Puterea presimțită a vieții.
În fiecare primăvară înflorește
În suflete cu dragostea ce crește,
În veci doritul dar al dimineții.

Al dimineții tot mai viguroase
Ce biruind dezastrele ne chiamă'n
Spre întruparea'n carne și în oase
A milei Tale Isuse Hristoase
Și-a jertfii Tale cea fără de seamăn.

Ca un vulcan, ce-a răscolit pământul
Ne zguduie ca toat'a Lui putere
Neistovit, neisprăvit cuvântul
Ce și-a sădit în pieptul mort avântul, -
Ce și-a rostit credința'n Înviere.

Oh credem noi cu toți cu crez de stâncă
În învierea neamului din moarte, -
Se va curma prăpastia adâncă
Ce ne desparte cu durere încă, -
Vom învia, căci vrem o altă soarte.

TOAMNĂ

Peste câmpia rece se coboară
Un vâl de ceață, val de întristare.
S'aștern troiene aspre pe cărare
Și frunzele pe arbori s'au gătit să moară

Cocorii'n cărduri vămuiesc văzduhul
Chemând cu vuiet zări de miazăzi
Hotarul par'că stă să-și deie duhul
În larg, străjerii n'au ce mai păzi.

E toamnă afară, inimă pustie,
E iarnă în suflet, primăvară'n gând
Nu te'ntrista tovarăș, căci iarăș o să'nvie
Comorile pierdute, cu timpul, rând pe rând.

MELANCOLIE

Am stat tăcut, îngândurat o lună
În trista resignare a durerii
Tu n' ai venit să-mi spui o vorbă bună
În liniștea cotropitoare-a serii
Când sufletul mi se sbătea'n genună

În casa mea sălășluia tăcerea
Și iniștea de moarte-a fost stăpână
Tu n' ai adus în pragu-mi mângâierea
Când inima mi se sbătea păgână,
Și-uitat de toți, mi-se sfârșea puterea...

Tu vii acum, când vremea se'nsenină
Și peste criptă crește tainic iarba?
Nu mai veni! Nici soare, nici lumină
Nu mai suportă inima, nici zarva:
E sufletul meu dornic de hodină.

DOR

E sufletul meu dornic după tine
Și dorul meu nebun nu se oprește.
Că-i dor ce-mi fierbe sângele în vine
Iar chinul meu cu el într-una crește.

Mi-e inima însetată de iubire
Și focul ei aprins mă istovește,
Oh, dă-mi norocul întreg din privire
Noroc pierdut în ceas de rătăcire
Noroc pierdut în joc copilărește.

SONET

(Pe un album de cusături)

Nu-i mai frumos ca visul de-ncântare
Ce-l țese'n sânge ardoarea tinereții
Când orice vorbă farmec propriu are
Și-a noastre-s toate darurile vieții.

Aș vrea să strâng această feerie
De încântări, colori de forme nesfârșite
Într-un mănunchiu cu dragostea mea vie
Și să le duc ființei cei iubite.

Primește deci acest album, fetiță
Nu sunt în el doar forme de altiță
Ci lacrimi și doruri, e simțire.

În paginile – acestea colorate,
Precum există'n inimă iubire
Și sunt – ca tine – ființe adorate.

ZBUCIUM

Din patru zări a lumii, din cer și din pământ
Aud grăind solia Eternului Cuvânt,
Îmi sună în ureche ales și cadentat
Și-o tăinuită teamă în sân mi-a strecurat...

Din flacări orbitoare de dulci făgăduinți
Mă chinuiește jertfa adusă'n suferinți.
Ce mi-a umplut dorința de-un foc nepotolit,
Ce mi-a legat ființa de-un dor neostenit.

În vieța mea trudită se luptă două lumi,
Din trupul meu o lege și legea din străbuni
Prin spasmul lor haotic mă cheamă și le chem,
Dar fiecare'n parte mă'ndeamnă la extrem.

Și'n drumul vieții grele's atâtea suferinți
Când ți-e iubirea'ntreagă țesută din căinți,
Când rostul se clădește pe visuri și păreri,
Când vraja fericirii s'așterne din dureri.

Ce mică-i depărtarea de bine și de rău,
Când ambele s'adapă aceluiaș părâu,
Când vrei să-ți legi viața de trai și de mormânt,
Când crezi în antiteza aceluiași cuvânt.

De ce-ți mai puni dar frâul când patimile ard,
Când dorul nestatornic pornește'n lung și'n larg,
Să stăpânească marea plăcerilor fierbinți,
Să zguduie amarul aprinselor dorinți!...

... Cum sângele în vine se zbate desperând
Și frânele gândirii îmi scapă rând pe rând
Mă'ncântă armonia amorului imens
Divina feerie din 'ntregul univers.

Oh vino deci în grabă, vin' îngerul meu drag
Căci dorul meu statornic de mult te așteaptă'n prag.
Se'ngeamănă cu farmec un vis nemuritor,
Ce-l vom trăi împreună, nespusul meu odor.

AȘTEPTARE

În ochii tăi trăiește îndurarea
Ca'n ochii blânzi ai Maicii Preacurate,
Ființa Ta întregă-i întruparea
Acelui chip ce'n visuri argintate
Îl tot vedeam în dalba-i gingășie
Și-l tot rugam, în somnul meu să vie.

Nu-i mlădios, ca trupul tău, nici grâul
Nici crinul n'are faț'atât de albă
În glasul tău șoptește tainic râul
Și vocea ta cu armonia-i caldă
Mă farmecă în reveria serii
Ca arzătorul foc al învierii.

Mă simt din din nou reînoit, iubită,
De nepătrunsul dar al vieții tale,
De chinul așteptării, de ispită
De bucurii aprinse și de jale
De vraja și durerea ce îmi vine
Gândindu-mă, iubita mea, la tine.

PE RETEZAT

Pe Retezat fetița Mărioara
Păzește-un cârd de găște cu boboci,
Eu lângă ea țin seama la mioare
Și-ascult cum vin din crânguri mii de voci
Și-al Mărioarei glas l'ascult pe îndelete
Privind arar cum vântu-i joacă-n plete.

Mi-e dragă fata asta peste seamă,
E curățică, drăgălașă'n port
Și sprintenă, la vorbă înțeleaptă, -
Eu dorul ei atât de greu îl port, -
Voiesc de mult s'o fac a mea mireasă
Dar vorba ce-o aștept din gură nu îi iasă.

I-am dăruit mărgele și podoabe
Și flori i-am dat și atâtea jucării,
Aș fi mutat chiar muntele din locu-i
Dacă știam că-i face bucurii,
Dar e de-a surda orice vorbă zisă,
Că inima ei tot rămase'nchisă.

Era un miel tot alb la mine'n turmă
Cui i-a legat o panglică la gât
Ea veșnic i-avea grijă să nu-l piardă...
Și-oh, dragostei eu cheia i-am găsit:
I-l fac ei dar. Din truda mea de-o vară
Făcut-am rost fetei de-o mioară.

□

**Deci darul s'a făcut. În câmp zglobie
Își zburdă mieluşelul Mărioara
Şi mai zburdalnică în toată firea
Mi-e inima, că-i veni și ei oara
Căci mai bogat cine-i ca mine-odată
Când răsplătii și eu pe plac o fată.**

**FOIȘOARA
(Asfodelii – Floricăi)**

**În strălucirea soarelui de vară
Ne-am înfrățit speranța și iubirea
Credință ne-am jurat întâia oară
Altarul sfânt ne-a împletit menirea
Iubita mea, mireasă adorată
Mi-e inima în inima Ta toată.**

**Oh, ce-mi aduci Tu: raiul sau pierzarea
Cu dragostea, prin rostul vieții tale
Când eu ți-aduc acuma închinarea
Umilei vieți, cu bucurii și jale,
Când pățimașu-mi suflet mi-se frânge
Și ochii-mi ard în lacrimi de sânge?**

**Mi-e dragă-n Tine patima ce fierbe
În timpul Tău mult plăpând cu gingășie
În vraja Ta norocul meu se pierde
În focul Tău mult chinul mă sfâșie;
Vreau viața Ta spre sbucium și ispită,
Cu farmecu-ți mă farmecă, iubită.**

ȘIRE

În taina dorului pribeag
Cât farmec ne cuprinde
Când luna apare seara'n prag
Lumina de și-o'ntinde;

În firele-i de măgărint
Se'nșiră o poveste
Țesând o salbă de măgărint
Din mare până'n creste;

Și din urzeala-i cu noroc
Un chip mi se desprinde
În suflet tănuitul foc
Văpaia și-o aprinde.

CUM TE PRIVESC

Cum te privesc iubita mea
În zarea ce se pierde
În piept îmi zbate inima
De sângele mi-l fierbe.

Și toată răsuflarea mea
Aleargă să te chieme
Căci dorul n'are liniștea
Și gândul vrea cu vreme

Să-ți înfășoare chipul tău
Cu-o vrajă negrăită,
Ce ți-a trimis-o Dumnezeu
Când te-am cerut, iubită.

DOR

E sufletul meu dornic după tine
Și dorul meu nebun nu se oprește
Că-i dor ce-mi fierbe sângele în vine
Iar chinul meu ca el într'una crește

Mi-e inima însetată de iubire
Și focul meu aprins mă istovește,
Oh, dă-mi norocul-ntreg cu o privire
Noroc răpit în ceas de rătăcire
Noroc pierdut în joc copilărește.

CÂNTEC (În jurul meu...)

În jurul meu e cânt de păsărele
Și câmpul tot lumină e de soare
Aș vrea s'ascult, dar gândurile mele
Îmi stăruie, se zbat ostenitoare
Și patima în piept se înfierbântă
Și dorul eu în suflet mi-l frământă.

De ce nu sunt un vânt, ce merge tainic
Ca să străbat meleaguri nepătrunse
Ca să ajung meleaguri nepătrunse
Ca să ajung, răzleț, întâiul crainic.
Pe unde nici o faimă nu ajunge
Ca rostul nou al lumii ce-o să vie.

De ce nu sunt un noraș cu ploaie
Ca lacrimile binecuvântate

Să-mi curgă'n larg cu rodnice șivoaie
Pe câmpurile aspre și uscate:
Un dor bătut de vânturi și furtună
Un dor sbătut cu lacrimi și genună.

Oh, înzădar mi-am frământat ființa
În nor și vânt și trudnică solie
În calea mea nu văd decât căința
Și nu s'așterne nici o bucurie
De ce nu vii, nevrednică ursită
Să-mi iei povara vieții urgisită?

Dar totuși cred că nu'nzădar noianul
De suferinți ne sbate biata viață
Căci suflet nou o să ne-aducă anul
Ca să vedem și altă dimineață,
Mai fragedă, mai plină de iubire
Oh, vino cu pași repezi, fericire!

ÎN AVÂNTUL TINEREȚII

În avântul tinereții
Toate patimile ard
Toate'n pragul bătrâneții
În slăbiciunea lor se sparg.

Când se țese firul vieții
Toți se simt în fericire
Iar când stă să se desfîre
Câți îl blastămă și-l rup!

Când răsare dimineța
Fierbe firea'n dorul vieții
Iar spre seară toată viața
Stă zdrobită de tumult.

De-oi muri curând, iubito,
Tu să nu te frângi cernită:
Dacă viața n-am iubit-o
Ce te-ai pune tu s-o plângi?

POSOMORĂTĂ TOAMNA...

Posomorâtă toamna cu aripi largi și reci
Coboară'n falduri sure pe umede poteci,
Trimite-n rostogoale însămânțări de plumb
Ce șuieră'n câmpie și'n codrii deși pătrund.

Ca păsări mari de pradă sbor gândurile'n larg
Și pier ca niște valuri ce'n prag de țărm se sparg
Stă doar nimicnicia de veghe lângă țărm
Când trudnicele doruri izbite'n stânci se sfârm...

Aș vrea să'nviu tăria avântului pierdut
Dar, ca pe-un sclav, robia mă strigă din trecut,
Zadarnic se frământă tot sufletu'n căinți
În dor sfârșit de patimi, zdrobit de suferinți...

Dar totuși cred, că'n urmă un dangăt de stihii
Ne va chema spre ruga înaltelor țării,
În flacări vii va crește răscolitor avânt,
Cules de roadă nouă din trudnicul pământ.

CADENȚE ÎNFLORITE

Au înflorit salcâmi lângă drum
Căci primăvara ne-a sosit acum
O fată ofilită la obraz
Și-a așteptat norocul până azi
Și'n fața ei nădejdi de întremare
Se înoiesc ca plopul pe cărare.

Albinele s'au deșteptat în stup
Și somnul din prisacă-l întrerup
Căci florile învoalte din cleștar
Le-ademenesc șirete, cu nectar, -
Dar tu-ți mai ții visarea tot mereu
Stingher și rece, suflete al meu.

Mi-s'a oprit azi soarele în crâng,
Nătâng îmi bate'ntr'una ochiul stâng.
Destinul meu! Pari văduv de noroc;
Credință! – Nu te-ascunde sub obroc:
Strident străbate strigăt dintre nori, -
Sunt solii vieții: călduri de cocori...

COMLOȘENILOR ÎN SĂRBĂTOARE

S'au împlinit deci veacuri de când strămoșii voștri
Venind din alte plaiuri ne ființară satul
De-a emoțiunii lacrimi sunt umezi ochii voștri
Și bucuos tresaltă înfiorat tot natul.

Din munca strămoșească noi azi culegem rodul
Averea cea mai mare ce nouă ne-o lăsară
Comoara de virtute ce-a fericit norodul
E creștineasca lege, ce-n suflet ne-o păstrară.

Urmează deci cu bine și azi această lege
Ce te-a salvat din moarte prin veacuri comloșene,
E singura ce poate virtutea să ți-o'nchege
Și'n inimă cu dânsa de nimeni nu te teme!

AIDA

Operă de Antonio Ghislanzoni
Pe muzică de Giuseppe Verdi

Ramfis

Ah, ce-aud, ne-atacă Etiopii, vin mișelește
Spre noi. Teba e-n pericol din valea dinspre Nil.
I-aproape solul ce-o să ne vestească.

Radames

Ce sfat ne-a dat Isis din oracol?

Ramfis

Zeița chiar ne-a designat capul oștirii din Egipt.

Radames

Noroc de dânsul.

Ramfis

E viteaz, dar încă tânăr
Voința zeiței merg s-o spun regelui.

Radames

Oh! De-aș fi eu alesul! Să mi se-plinească visul
Oh, de-aș fi eu în fruntea oastei cei renumite
Să-nving și-n Memfis să țiiu Triumf
Încununat Aido să mă-ntorc la tine
Să-ți spun că tu-ai învins, ție dragă Aida
Tu înger dulce
Te voiu ferice
De farmec plin
Tu ești regina

Tu mi-ești gândirea
Numai prin tine mai vreau să trăiesc
Te-oi duce acasă-n scumpa ta țară
Unde e vântul și ceriul senin
Iar în cosiță o dalbă cunună
Din strălucirile soarelui sfânt. A dragă Aida
Tronul tău îl înalț la ceriu

Amneris

Ce văpăi negrăite-s în ochi la tine
Ce gând te-a fermecat cu-atâta măreție
Cât te-nvidiez eu pe tine femeie
Cu-a ta privire îmi răscolește în piept atâtea patimi
Ce farmec dulce străluce-n a ta față.

Radames

Un vis minunat mi se strecoară-n suflet
Isis numi căpitanul oștilor noastre
Ce-a conduce neamul țării la războiu
Dă-mi tu Doamne să mi se-mbie rangul

Amneris

Și nu te mai reține vre-un înalt vis
Vre-un alt dor mai feeric și drag!
Nainte în Memfis ce te leagă
Să nu pleci?

Radames

Zău! (Mi-e suspectă
Oare nu ispitește
Ce taină arde-n mine?
Nu-mi va ghici în priviri
Al sclavei sale nume?
Să nu-mi citești în suflet dragostea!
Iubirea mea cea mare, negrăiră

Lasă-o ascunsă-n min'!

Amneris

Doamne! Să nu iubească afar-de mine vreo streină!

Vai, ce crudă soartă mi se desfășoară, Doamne!

Vai mie!

Radames

Ea e!

Amneris

El e palid, cum se privesc zăpăciți de drag

Aida, tu mi-ești rivala și stai împotriva mea!

Vino iubită lângă min'!

Nu mi-ești streina, sclavă

Ci-n drăgălașe dezmierdări

Te chem de sorioară.

Plângi tu. Durerea vajnică

Dezvelește-n mine, să-mi spui, ce plângi?

Aida

Ah, fanfara de războiu

O-ascult cu-atâta jale,

Căci mă-ntristează patriei

Și-a sorții noastre cale

Amneris

Cu-adevărat, nu altceva te face să plângi?

(Tremuri, o sclavă, tremuri.

Să tremuri sclavă

Căci voi afla eu toate

Zadarnic ești tăcută

Plânsul și roșeața te desfid!)

Radames

(Întreaga ei făptură

E patimă și ură

Vai de iubirea noastră

De ne-a descoperit)

Aida

Ah, țară străbună, Ursită

Tristă soarte, plâng după tine

Ah tânguim iubirea

Care mi-a pierit

Regele

La mare sfat vă chiem azi

Fruntașii țării mele

Veste rea ne vine din lagărul etiopic

Groaznice știri ne-anunță

I-aci raportul, lăsați să intre solul.

Solul

Pământul sfânt din Egipt

Îl pradă Etiopii sălbatici

Lanuri de grâne ni-s pustiite, rodul e-n flacări

Succes ușor având încrezute

Hoardele-n bande urlând pătrund spre Teba

Toți!

O, ce-ndrăzneală

Solul

Beliducele lor viteaz

În luptă e craiul lor, Amonasro

Toți

E Crai!

Aida

(E tata)

Solul

Teba, la arme! Prin porți nenumărate

Să izgonești barbarii parveniți

Cu-a ta vestită faimă

Regele

La moarte, luptă, fie azi alarma!

Toți

La luptă!

Radames

La luptă! Pe ei, cu sete, fără îndurare!

Toți

La luptă! Pe ei, cu sete! Fără îndurare!

Regele

Dar sfânta Isis ne-a designat

Alesul ce-o să conducă oastea-n biruință:

Radames.

Toți

Slavă Ție Doamne, visul fierbinte
mi-e împlinit

Amneris

(E duce! E duce!)

Aida

(Mi-e groază. Eu tremur!)

Regele

Vino în templul zeului luptei Fta,

Să-i implori ocrotirea,

Ca să-ți dea învingeri

Cătră sfântul Nil aleargă

Fulgerând, eroul meu

Prinde, când te chiamă țara

Arma, să piară dușman-n foc.

Ramfis

Doamne sfinte, Osana Ție

Ce ne-ndrumi cu-nțelepciune

Fața ta ni-e nouă scut

Aducătoare de nor

Rugați pe Domnul să se-ndure de noi

Că-n mâna Lui e pus al Țării sfânt noroc!

Aida

Pentru mine mă tângui, ah, și mă plâng

Și ce mă ține strâns de el?

Adoratul ah, mi-e un strein, ba chiar un dușman.

Radames

Dor ascuns mă-nfioară

Și mă freamătă-n suflet

Sus grăbind spre biruință

Arme luați, arme luați

Și spre dușmani!

Amneris

Iată semnul, o vitejie,

Duceți-l spre biruință

Pentru Sfânta noastră lege

Să îl porți cu mult avânt.

Toți

Ura! Toți dușmanii să-i zdrobim. Arme!

La războiu cu Domnul Sfânt .

Aida

Revino cu triumf!

Oare chiar eu rostii aceste vorbe?

Tu să-nvingi pe-al meu tată!

Ce-o fost pornit, ca să mă scape

Ca să mă scoată de la streini,

Ca să mă ducă acasă

La putere, onoare și casa părintească
Să te-ntorci robindu-mi frații
Și să te văd cu roșu de al lor sânge
În triumf slăvit tu de vrăjmașii noștri
Iar în trăsură un craiu, e tata gârbovit de lanțuri
O zeilor, cuvântul meu să nu-l luați în seamă
Re-ntoarce-mă-ți iar la frați și la tată
Puhoiul, puhoiul de hoarde dușmane, de ce
Nu-l zdrobești,
Ah, ce-am grăit eu nebună. Și-a mea iubire
Ah, n-o pot uita vreodată, ardoarea sfântă
Ce-mi luminase sclavia tristă-n zile de durere?
Eu să-ți doresc pieirea Radames
Cel drag ființei mele.
Ah, nu mai are nime o soartă mai rea și-ngrozitoare.
O tată, iubite, ființă dragă mie
Ce nevrednică sunt eu de amândoi
Vă plâng pierdută pe unul și pe altul
Îmi cere datorința să vă plâng
Ci eu mă rog să-i mântui de blesteme
Ca să-ți înalț un imn îndurerat,
Căci noapte-adâncă voiu să mă chiem
În umbra morții să plec ne-ndurat
Marilor zei
Vă îndurați
Patima mea
O alinați
Amor fatal
Sfășie-n mine
Dă-mi un sfârșit
Cu-al morții chin

Zeilor mari
Mă alinați.
Preoteasa
Atotputernice Fta
Izvorul veșnic de vieți
Ah, pe tin-te chiemăm
Ramfis
Ce din nimic
Creat-ai lumea
Cerul, soarele, marea o ai creat
Noi te chiemăm.
Preoteasa
Atotputernice Fta
Ce lumii dai rod și o susții
Pe tin-te chiemăm.
Cor
Pe tin te chiemăm
Ramfis
Tată și fiu într-una ești
Cel dintru început
Ne ia aminte
Preoteasa
Ție, lumina lină a Sfântului foc etern
Ah, pe tin-te chiemăm
Ramfis
Tu ești nemărginitul
Al dragostei izvor.
Preoteasa, Cor
Preasfinte Fta
Noi te chiemăm
Ramfis

De zei preaiubite! Tu ai
Viața și norocul din Egipt
Ți-e sfânta armă de zei lucrată
Fulgere-ți în mână
Dând moarte-n dușmani
Trăsnet și fulger.

Cor ,Ramfis

Doamne, mare-apărător
Vezi țara egipteană
Mâna ți-o-ntinde
Peste scumpul nost pământ.

Radames

Doamne, de viață dătător
Apără neamul nostru
Și binecuvântează-i rostul.
Privește-n Egipt
Ce din nimic...

ACT II

În zbor cine plutește-n a gloriei cuvânt?
Ca un puternic soare sfânt cu-avânt?
Tu soare sfânt!
Cununi de flori de vin să-ți anin coroanei cei de
Mirt,
Când zvon de prăznuire te cheamă-n drag alint.

Amneris

Iubite, să vii, să vii, să mă-nfiori cu-al inimei cuvânt.
Unde-s trufașii inimi, Vrajmașii încrezuți,
S-au dus, că-i izgonise eroii nevăzuți
Vin încununate,
Ca să te răsplătim , că ți-a surâs triumful

Iubirea vine din senin

Amneris

Iubite, să vii să mă-nfiori cu-al inimii cuvânt.
Cununi de floricele, Vin să-ți anin coroanei cei de mirt
Când zvon de prăznuire te chiamă-n drag alint.

Iubite, să vii să mă-nfiori cu-al inimii cuvânt.
Tăcere! Aida e aproape. Ce-a pierdut toate,
Durerea-i mi-e sfântă.
Dar când i-aproape mă chinuie neștiința
Ci vreau să știu taina ce mă frământă.

Amneris

Oștirile voastre sunt înaintea, biată Aida.
Durerea ce-o simți vreau s-o împarți cu mine.
Căci tu mi-ești amică în toate ale mele
Surâde iarăși, amică!

Aida

Cum aş putea surâde, când sunt înstreinată
Că n'am părinți, n-am frați, sunt în veci
Nemângâiată.

Amneris

Plâng și eu cu tine! Dar tot o să piară
Durerea pe pământ. Vremea îți mângâie
Durerea ta din suflet, poate nici vremea,
Și altceva, iubirea!

Aida

Iubire sfântă, noroc, o vraje, dulce ardoare!
Chin ne-ndurat... În suferință mi-e rostul vieții,
Ah, rai zâmbitor, de ce m-ai chemat!

Amneris

Se roșește turburată, semn ardorii de negrăit!
Nu e aceasta o înșelare?
(Nu îndrăznesc să mă apuc de ispitit)
Să-mi spui ce te-ntristează iarăși
Scumpa mea Aida? Descopere misterul
Împărtășește-l mie!
Doar vreun viteaz ce-a dus războiul în contra
Țării voastre, poate simțiri duioase te leagă
Prin inimă.

Aida

Ce zici tu?
Dar cruda soarte, nu cu toți fii fără milă.
Ci numai bietul beliduce a pierit cu vieața, conducătorul.

Amneris

Ce-ai zis, nefericito!
Da, Radames e mort în luptă?
Și tu știi plânge?
Dureri îngrozitoare!
De zei ești răsplătită!
Ah, ne-ndurați și-n veci zeii cu mine!
Tremuri! Știu acuma tot. Iubești-l

Aida

Iubesc?

Amneris

Nu-i minciună?
Mai zi o vorbă și totul e clar...
Uită-te-n față! Ești înșelată
Radames trăiește!

Aida

Viu! Mulțamu-ți Doamne!

Amneris

Cutezi să mai minți tu? Da, Ți-e drag
Mi-e drag și mie! Îți sunt rivală
Fiica lui Faraonul...

Aida

Tu rivală? Fie, și eu sunt rivală ție dar!
Ah! Ce-am grăit! Milă! Ertare! Ai îndurare
De-a mea durere. Dreptatea grăiam, veșnic
Îl iubesc. Tu ești ferice, eu sunt o sclavă doar
Prin iubire eu doar viețuiesc!

Amneris

Tremuri sclavă! Zdrobește-ți iubirea...
Ți-o stăpânește, căci moartea-i aproape...
Viața-ți în mâini la mine, nu pot să spun
Ce mult te urăsc

Cor

Cătră sfântul Nil vom merge să-l scuturi
Cu-al vostru sânge. Toate chiamă-ntr-o strigare:
Arma să piară dușmanii în foc!

Amneris

La serbări se pregătește. Sclavă, tu mă
Urmărește. Tu în praf, da, stai în praf,
Eu pe tron cu regele.

Aida

De pustia mea vieată, de soartea mea te-ndură!
Traiul tău atât de dulce stă pe nenorocul meu!
Dar căldura mea aprinsă morții-n groapă o duc eu!
Ah, iertare, oh, eu plec în adânc mormânt. Mă rog
Zeilor mari, vă-ndurați, Patria mea o alinați, Milă
Doamne, milă mie!

Amneris

Să-mi urmezi, și-nvață minte
De poți fi rivala mea!

Ramfis

Isis te binecuvântăm, țării apărătoare
Mărite-al Deltei rege, pe tine te slăvim!

Cor

Imnuri să te laude, căci se cuvine lauri
Și lotus vouă eroi. Comori de flori de
Sărbători cadă peste voi. La horă, fecioară
Din Egipt în joc de vraje veche,
Soarele-n loc să stea mirat, l-acest joc
Preaminunat.

Ramfis

Sus ochii către Domnul, căci Dânsul voi să
Biruim, mulțămă de ziua de acum!

Toți

Vino erou răzbunător părtaș de bucurie, primește

flori și lauri, pe-un vrednic pedestal.

Regele

Binevenit ești, te salut, ești eroul țării.

Vin, chiar fiica mea, cu mâna ei

Îți întinde azi coroana.

În ziua de-azi îți împlinesc ce vrei, nu îți
voi nega în ora-aceasta.

Mă jur pe coroana-mpărătească, pe zeii falnici!

Radames

Permite-mi dar ca pe-acești robi să-i pot elibera.

Ramfis

Zeilor noștri le mulțumiți de ziua de-acum. Osana!

Aida

Doamne, e El, e tata!

Toți

I-e tată!

Amneris

În mâna noastră!

Aida

Tu-n prinsoare

Amonasro

Ai să taci!

Regele

Ei, vino. Deci, ce ești tu?

Amonasro

I-i sunt tată. Eu m-am luptat pierzând războiul moartea o căutam.
Haina mea ce-i pe mine dovadă-i căci am purtat armătura regelui.
Dar soarta ne-a fost împotriva, în darn ne fu bravul avânt 'nainte-n
praf zăcea mortul nost Rege răsturnat de-atacuri vrăjmașe. De e
păcat să ne fie dragă țara cu bucurie eu mă jertfesc!

Dar, mare stăpân al puterii ia sărmanii aceștia-n scutire, azi pe noi ne frânge-se moartea, ah, mâne poate să dea și-n voi.

Ah, ingrată ne-a fost nouă soarta,

Pierdut-am tot ce-am avut

Aida

Dar tu, mare stăpân al puterii

Ia sărmanii aceștia'n scutire...

Da, ne frânge pe noi astăzi zeii

Ție ne plângem și-ndurare. Să fii veșnic

Ferit de-o ursită ca și chinul stăpân peste noi

Ramfis

Piară Doamne păgânii-n osândă, n-asculta!

Vaierea perfidă. Când chiar ceriul îi dase

Pieirii, Voia Zeilor s-omplinem!

Toți

Preoți, preoți! Vă treacă mânia

Dați la robi ascultare

Când își plec genunchii.

Amneris

Ce privire înfocată. Ce văpăi străluce

În față. Ce privire plină de vraje,

Ce văpaie îi farmecă fața. De iubit eu sunt bolnavă

Ura fierbe în mine aprig!

Fața-i duioasă e tristă și plânsă. Ce negrită de

Dulce-i privirea. Stropii lacrimii pline de

Jale mi-ard cu patimă focul din sân.

Regele

Cu blândeță privit-au spre noi Zeii. Deci să facem

Și noi lucru vrednic. Mila Zeilor e plăcută

Iarăși regelui îi dă noi puteri.

Radames

O rege, jurat-ai pe Zei, l-a coroanei strălucire

Să-mi împlinești orice voi cere.

Deci eu mă rog pentru vieața și

Libertatea robilor tăi.

Toți

Piară, toți sunt dușmanii țării.

Milă celor oropsiți.

Ramfis

Măria ta, Viteje și tu, înțelegi!

Ce zice-un sfat bătrân. Sunt

Vrăjmașe aceste cete, plini de dor de răz bunat.

Mila-i face cu-ndrăzneață

Să vie iarăși cu războiu.

Radames

Făr-Amonasro și brațul lui ei n-au

Ce să mai spereze!

Atunci rămână ca zălog păcii cu-al ei tată

Și sclava Aida...

Regele

Îți urmez sfatul, dar păcii să îi dau

O bună chezășie. Radames,

Cu mult îți e datoare țara.

Amneris ca dar îți oferă mâna.

Peste Egipt, ca rege, odată-i fi

stăpân.

Amneris

Mai îndrăznește sclava să-mi cucerească

Azi iubitul!

Regele

Isise te binecuvântăm țării-apărătoare,
Să-ți pun cununi de lotus, în părul tău erou!

Ramfis

Pe Isis o preamărim!
Țării-apărătoare
Ca să zâmbească patriei
Din ceruri, în veci de veci.

Aida

Nădejdea mea pierdută, lui slavă și coroană,
Mie uitare și dor și dor, toate, toate,
Le-am pierdut

Radames

Chiar trăznetul din ceriu, să fulgere
Chiar Zeii, ah nu, căci n-are preț Egiptul,
De n-am pe-Aida-n inimă.

Amneris

Sunt biata-n fericire, ce-atât de necrezută
Visul n-are adevăr în prag de mai o zi.

Amonasro

Să sperî, să crezi în viitorul țării
Căci oara de răzbunare totuși s-apropie!

Cor

Fii preamărit Rege-n Egipt
Căci ne-ai scăpat de lanțuri!
Căci ne-ai dat țării îndărăt
Căci ne-ai eliberat.

Regele

Isis te binecuvântăm
Țării apărătoare,
Îți pun cununi de lotus
În părul tău de erou

Să ți le-așez pe cap.-

Cor

Maica lui Osiris tu ce vieții l-ai dat cu-a ta
Căldură. În inimi ne dă flacăra, de suflet
Preacurat. Cerem, cerem ajutor și-ndurare,
Fii dragostei izvor, ne-ajută!

Ramfis

Vino în templul Isidei, ore puține ai pân-la
nuntă, ca să ceri părtinirea zeiței.
Vezi sfântă Isis ce e în suflet la oameni!
Orișice taină de pe lume tu o știi.

Amneris

Da, cum aș dori ca Radames
Ce-mi este-atât de drag,
Ca să îmi fiu și eu tot pe-atât de dragă.
La templu. Să te rogi toată noaptea
Cu mine-ntr-una.

Doamne-ajută. Ajutor și îndurare
Fii dragostei izvor. Doamne-ajută!

Aida

Vine Radames! Ce vrea cu mine?
Eu tremur!... Ah, de-ai venit, ca să
Scape de mine! Să-și ia adio,
În valurile Nilului mi-e mormântul!
Somn să-mi dea, și liniște și-uitare!
Oh patrie, eu veșnic n-o să te mai văd!

Zări albastre, avânt pribeag de-acasă,
Lumină lină te arată iar,
O, verzi coline, maluri înfloritoare,o,
Țara mea, eu n-o să te mai revăd.

Văi răcoroase, căminul vieții mele,
Ce cu iubiri atât m-ai dezmiardat
Un vis de drag mi s-antornat în groapă,
O, patrie, eu n-o să te mai revăd!

Aida

O vai, e tata!

Amonasro

Te chiem, lucru-nsemnat să faci, Aida.

Nu-mi sunt toate-ascunse...

Tu îl iubești doar pe Radames.

I-ești dragă și-ți vine-acum,

Și fiica regelui ți-e rivală

Rău ni-e nouă și blestem veșnic neamul său!

Aida

Eu sunt supusă lui, fiica lui Amonasro

În mâna lui nu, dacă nu vrei

Căci tu-ți vei putea-nvinge rivala

Și țară, iubire și tron,

Toate le-i avea!

Iarăși vezi, pădurea cea răcoroasă

Și valea verde, templul cel de-argint.

Aida

Să văd iar pădurea cea răcoroasă

Și valea verde, templul cel de-argint

Soție celui ce-l iubești atâta

Te-alintă-n cânt plăceri de negrăit.

De-ar fi o zi cu-atât de multă vrajă

Aida

Numai o oră, și-atunci să mor.

Amonasro

Nu uita ce grav egiptenii ne-au atacat țara,

Popor, ba chiar și templul sfânt...

Fetele-n lanțuri sunt duse în robie

Mame, copii, bătrâni au omorât.

Aida

O zi de groază-mi vine înaintea

Sufletul meu ce greu suferi.

Doamne, adă-ne iarăși vremuri cu soare

Trup mai fericit.

Amonasro

Veni-vor alte vremi! Poporul meu e iarăși

În picioare. Prins de-un nou avânt va birui.

Dar încă nu știu ceva. Care-i drumul

Ales de inamici!

Aida

Oare-ar știi să îl afle să-mi spui?

Amonasro

Tu însăși

Aida

Eu?

Amonasro

Radames vine-aici știi bine...

Î'ești dragă...

El conduce oastea... Pricepi dar?

Aida

Rușine, e sfat vrei să-mi dai?

Nu, nu, nicicând!

Amonasro

Veniți dar, puhoai-e-giptene vrăjmașe,

Prădați-ne țara cu foc și pustii!

Aprindeți cu groază, cu moarte, ruine

Ne ardeți pământul de-nvingeri turbați!

Aida

Tată, o, tată!

Amonasro

Tu nu-mi ești copilă!

Aida

O zei, destul, iertare!

Amonasro

Râuri de sânge curg în orașele-ngenunchiate

Uite, din râu însângerate se ridic blesteme,

Urlă spre tine-n glas înalt:

Prin tine toți pierim!

Aida

O zei, destul! Tată! Iertare!

Amonasro

Vezi strigoiul ne-ndurător vine răzleț din cete. Tremuri!

Scheletul mâinii scapă în capul tău...

I-a ta mamă, cunoști-o? Zice:

Te blăstăm! Aida

Ah nu, o, tată, destul, destul!

Amonasro

Tu nu ești a mea, josnică sclavă lui

Faraonul.

Aida

Ah, iertare, o, tată, eu nu sunt o sclavă,

Să nu mă blestemi, mă recunoaște,

Poți să-mi zici fiică întotdeauna,

De a mea țară sunt vrednică.

Amonasro

Bietul popor învins și-n dezastru,

Poți să-l mai mântui tu singură.

Aida

Amor de țară, ce mare jertfă ceri, o, patrie!

Ai curaj că vine, eu sunt aci...

Amonasro

Iar te revăd scumpa mea Aida

Departe să stai, tu ce mai vrei?

Radames

Venii la tine cu-a mea iubire.

Aida

Ah, altă ființă te are-acum,

Amneris este.

Radames

Nu o iubesc, căci tu Aida

Aleasă mireasă ești de mine pe veci legată!

Aida

Minciuni deșarte să nu grăiești, iubit-am

Eroul, iar nu pe-un mincinos!

Radames

Nu crezi a mea iubire, Aida?

Aida

Poți rezista lui Amneris, la farmecul ei,

Poruncii de craiu, prigoanei de preoți?

Chiar și prigoanei de preoți?

Radames

Vezi dar, Aida,

Pornit-a iar războiu cu-nverșunare

Poporul etiop. Ostașii lor s-au așternut

Pe câmpurile noastre! Iar oastea noastră

Eu o conduc. Când tu, triumful îmi dau răsplată,

Îi spun la rege căci te iubesc, te cer pe tine să-mi fii soție,

Templul iubirii o să-l concepem.

Aida

Nu te temi că mânia lui Amneris te-a urma?

De răsbunări fulgerătoare
mi-e teamă, de vieța mea, și de-a lui
tata, de noi toți.

Radames

Vă apăr însumi!

Aida

În darn! Nu-i putea s-o faci!

Aida

Dar de-ți sunt dragă, mai este o cale încă!

Radames

Care?

Aida

Fugim, e fuga! Fugim de-aici, în alte părți să mergem.

Avea-vom nouă patrie ce-o să ne-nflorească.

Tânărul codru-nverzit cu flori mirositoare, ne dă o altă viață din
farmecu-i suprem!

În drag noroc, în fericire pierdem timpul trecător.

Radames

În zări să fugim într-un pământ strein

Uita-vom patrie, să-ți las a tale Altare.

Radames

Pământ de unde-ntâiu cunună am cules

Cu-o uimire-atât de dragă, ce nu-l mai pot uita.

Aida

Mai mândru-i ceriul iubirii mele necurmăte, Aida,

Și-n țara noastră-s temple și zei de închinat!

Radames

Surâde clar!

Aida

Nu mă iubești!, mergi, mergi!

Radames

Nu mai zice! Nici muritori, nici Dumnezeu,
n-au iubit atât de mult ca mine.

Aida

Mergi, mergi, te-așteaptă doar Amneris.

Radames

Nu, nicicând!

Aida

Tu zici nicicând? Să cadă doar securea pe mine
Și pe tata!

Radames

Nu, nu, să mergem! Să lăsăm

Aceste plaiuri, în deșerturi să străbatem!

Căci aici e întristare! Colo dragoste-n noroc!

Vezi Aida, acele puste, ne poartă-n ele

Patul nunții. Razele de lună, stele

Ne-or scâlda-n lumina lor!

Aida

Ceriu senin și vânturi line sunt în țara strămoșească.

Din pământ se cern miresme,

Totu-i alb, plăcut și drag.

Valea rece, livada verde ne poartă-n ele

Patul nunții. Razele de lună, stele, ne-or scâlda-n
lumina lor!

Vin' să mergem împreună, lăsând

Țara cea de chin. Vin', o, vin', inimă-n flacări

Să căutăm un alt noroc.

Dar spune-mi, în drum, pe-unde

Vom trece feriți de sentinele?

Radames

Cărarea de-atac lipsită-i de oști,până
Dimineața-i deschisă.

Aida

Și cum îi zic?

Radames

La cheiul din Napata.

La Napata, lângă cheiuri, acolo vor fi ai mei.

Aida

Cin'ne pândește?

Amonasro

Tatăl Aidei, al Etiopiei crai.

Radames

Doamne, ce am zis eu? Nu e un vis

Viziuni, păreri, nu-i cu puțință.

Aida

O, iubite, ascultă-mă, încrede-te iubirii!

Amonasro

Cu mâna lui Aida, tu vei avea un tron!

Radames

Ah eu, dezonoratul, prin tin'vîndut-am țara,

Trădând țară, neam!

Aida

Înceată!

Amonasro

Nu, tu nu ești devină. Așa s-a întâmplat

E voia sorții. Fii tare. Dincolo, peste

Maluri sunt ostașii noștri, acolo

Fi-ți-va iubirea cu răsplătirea ei.

Vino, vino, vino.

Amneris

Ești un falș!

Aida

Iată! Rivala!

Amonasro

Vii să-mi spulberi toată truda! Mori, dar!

Radames

Nebune, să stai!

Amonasro

O, blăstăm!

Ramfis

Paznici, pe dâșii!

Radames

Mergeți în grabă!

Amonasro

Vino, fiică!

Ramfis

După dâșii!

Radames

Înceată, preot, leagă-mă dar!

Amneris

Peritu-mi-a rivala urgisită

În sfat de preoți, Radames va fi osândit

Pentru trădare!

Oare chiar e trădător?

Căci a vîndut secretul oștilor noastre

Ducându-l în streini, cu el să fugă?

Preoții

Trădători sunt toții, să piară!

Amneris

Dar nu, ce ziceam?Căci îl iubesc

Într-una, oh, nebună, disperată

Sunt și-acum de-a lui iubire. De i-aș
fi eu dragă, i-aș da scăpare

Dar cum s-o fac eu, grije:
Radames i-aproape.
Preoții toți s-au adunat
Ei morții te-au fost judecat,
Te-au osândit la moarte
De moarte ești amenințat!
Mai poți ca să te mântui
La tron merg pentru tine
Mă rog cu umilință
Ca liber să fii iarăși, cu viitor.

Radames

Din gura mea rugând astăzi
Preoții n-o s-audă
Dar jur pe ceriuri și pe pământ
Că sunt fără de vină.
Cu graiul meu secretul
L-am spus cu neștiință
Da-n inima din mine
Mi-e sufletul curat.

Amneris

Te apără, te mântuie...

Radames

Nu.

Ramfis

Vei pieri!

Radames

Mi-e scârbă vieața

De nici noroc nici veselii
n-o-ndeamnă. Îmi pun toată
nădejdea în gândul c-o să mor.

X X X

TOM DE REIMER

C. Loewe

Sta Toma Reimer la pârâu
Și-aproape lângă Huntley Schloss
Zări o damă blondă-n zări
Pe roibu-i alb în sbor venind,
Pe roibu-i alb în sbor venind,
Și coama-n plete-i flutura
Cu clopoței cu glas de-argint
În vaier dulce picura,
Un vaier dulce picura,
Iar Toma Reimer în genunchi
I se-nchina din graiu-grăind:
“Crăiasa ceriului vrăjit
Cum ai venit pe-acest pământ
Cum ai venit pe acest pământ?!”
Iar doamna d-albă stând pe cal, -
Zicea: “Tu nu știi cine sunt,
Căci nu-s crăiasa ceriului,
Sunt zâna tainelor din vânt
Ia-ți harfa ta, să joci, să cânți,

Răsune-ți cântul cel mai drag,
Și când cu sete mă săruți,
Pierzi șapte ani, pierduți, pribeag!”
“Pierd șapte ani, - nu mă-nfior,
Te voi servi cu-atâta dor!...”

Sărută el, sărută ea,
Le cântă-n crâng o păsărea:
“Tu ești al meu, cu mine vii
Pe șapte ani al meu să fii
Pe șapte ani al meu să fii!”
Alerg prin codrul înverzit
Și-atâta sunt de fericiți!
Atâta sunt de fericiți.
Călări prin codrul înverzit
E cânt prin crâng, tu soare sfânt
Trăgând din frâu duios alint!
Răsună graiuri mărgărint
Sunt clopoțeii de argint!

FU ZIUA PRIMEI PRIMĂVERI

(The first spring day)

P. Ceaikovski

Fu ziua primei primăveri
Când răsărea livada
Și-n urma verdelui brădet
S-a dezghețat cascada,
Nici fluierul n-a răsunat
În dimineața lină
Când ghiocelul pe cărări
Se dezmierdă-n lumină
E ziua primei primăveri
Cum teii-ncep să bată
Tu surâzând îmi ridicai
Privirea adorată
Ca un răspuns, căci inima
Cu tremur ți-am jertfit-o
Mi-e drag de trai,
Mi-e dor de rai,
Nădejde tu, iubito!
În blândă fericirea mea
Eu te priveam cu lacrimi
În ziua primei primăveri
Sub umbrela de paltini,
Că s-a'ncepuse norocul meu
O, lacrimi, o, lacrimi,
Păduri, iubiri
Și străluciri,
Tu blând miros de arbori!

ATÂT DE IUTE

(Schnell vergessen)

P. Ceaikovski

Atât de iute, Doamne sfânt
Să-mi pierd întreg norocul meu.
Comoara inimii să-mi piară
Atât de iute, atât de iute!

Durerea'tător scumpe vremi
A revederii zbuciumate
Și al privirii joc șagalnic
Uitate-s toate-atât de iute!

Să uit eu razele de vrăji
Stând noaptea la fereastra străjii
Spui lunii-n reverii pierdute
Să nu ne uite-atât de iute.

Purtați de dragoste-n avânt
Legați pe vieață-n jurământ
Știu și acum, ții și acum
Am îndrăznit și-am pierit-credința
Că-n jurământ ne-am pus căința
Și sunt uitate, cu toate,
Doamne sfânt!

Uitate-s toate, Doamne sfânt
Îmi văd norocul meu înfrânt, -

Tu inimă de-acum săracă
Uitate-s toate, uitate-s toate
Să uit dulceața'tător vremi
Ce-atât doream să le rechiem
Să uit privirea însetată...
Uitate-s toate, uitate-s toate.

Să uit cum luna ca-n povești
Țesea la raze prin ferești
Cum ne pierdeam în vremi uitate
Uitate-s toate, uitate-s toate.

Amor pierdut pustiu și frânt
În jurământ mai crezi tu azi
Crezi tu azi? Crezi tu azi
Credința mea cu rugă curate,
Uitate-s toate, uitate-s toate,
Doamne sfânt

Atât de iute, Doamne sfânt
Îmi văd norocul meu înfrânt
Dureri pe veci nemângâiate,
Dureri uitate.

De ce dulceața-tător vremi
În inimă mi le rechiemi, -
Aceste doruri însetate
Sunt azi uitate.

Zădarnic luna ca-n povești
Țesea la raze prin ferești

Și ne pierdeam în vremi uitate, -
Uitate-s toate.

Amor pierdut, pustiu și frânt
De ce te-ncrezi în jurământ
Și-n dorul inimii curate:
-În van sunt toate.

WALKIRIA (Die Walkire)

R. Wagner

Geme vânt și gerul în Wonnemond
Lumine line în larg răsar
Iar visul nopților vrăjite
Legănă-se'n val de vânt.

Răsuflă rar frunza din codru,
Larg zoresc în zări văpăi
E zvon și cânt de paseri sus în crâng
Flori de râu, miros respir
Macii roșii-mbracă straiul
Magic de sânge

Muguri cresc din cuiburi chemați
Prin farmec tainic firea s-a cucerit
Vânt și vifor frânge fortul încleștat.
Tăria șireată clatină ușa strânsă îndărătnic.
O-ndoaie din prag și-o zvârle-ndărăt
Cu sete sboară drept la sora'i
Rechiamă dragostea și ea
Răsare vara'n piepturi din adânc.
Noi râdem cu drag la lumină
Iar fratele-și mângâie sora mireasă
De cruda soarte azi sunt scăpați
Firea-n spasm urează la miri:
Iubiți-vă soră și-amor.

TRAVIATA

Eu n-am noroc când nu îmi văd iubita
Trei luni sunt azi trecute
Când scumpa Violetta
Pentru iubirea noastră renunță închinării
Și darurile lumii la jertfa unei
Lumi de sclavi cu grația-i robiți
Omagiu frumuseții.

În locu-acesta serbăm iubirii noastre
Și lumea întreag-o am uitat
La sânul ei re'ntineresc
De-atâta dor,

Căci la răsuflul vieții sale
Renăscut îmi pierd norocul,
De dragul ei îmi uit trecutul meu.

Ah, ochii ei de farmec plini
Trec în inima din min'
Răzbat cu patimi viața mea
Fior de dor de drag și de amor
Tresar la șoapta-ți, iubita mea
Vieța mea, vieța mea i-a ta!

Căci veșnic mă gândesc la tine
Ah, îngere de înger,
Ridică-mă în rai.
Tresar la șoapta-ți, iubita mea
Vieța mea-i a ta, a ta,

Căci veșnic mă gândesc la tine,
Oh, îngere, oh, îngere,
Ridică-mă în rai, tu cerul meu
Ah, veșnic mă gândesc la tin',
Tresar la șoapta ta, deschide-mi tu,
Deschide-mi tu, deschide-mi tu,
Raiul meu.

STILL VIE DIE NACHT

De Carl Bohm

Tainele nopții, viforul mării
Fie-n iubirea ta.
Taine din nopți și vifor din mări
Țeasă-n iubire, în iubirea ta.
De mă iubești precum simt eu
Veșnic voiu fi a ta
Dor neînvins și drag necuprins
Țeasă-n iubire, în iubirea ta
Toarce-n iubirea ta.

CARMEN

De G. Bizet

În piept mi-e floarea vieții mele
Ce-o am păstrat cu-atâta jele
În temniță mi s-a uscat
Dar farmecul și l-a păstrat.
Ah, în clipele de gra-ncercare
Turburat privind trista zare
Mirosuri dulci mă îmbăta
De te vedeam în noaptea grea.

Dar când iar invoc pocăința
Când iar ești a mea, când desperat
Mă zbat tăcut în dor durut
Și mă rugam lui Dumnezeu
Ah, să te mai revăd, Carmen
Stând iar aieva înaintea-mi
Clar simțeam că toate s-au pierdut
Tu, fericirea și viața mea, rămâi,
În inimă spre veșnicie te-am închis,
Carmen, eu te iubesc!

WIEGENLIED

P. Ceaikovski

Dormi, puiule, dormi, dormi, și-adormi
Dulce fie al tău somn.
Da-ți-voiu Ție-apărământ
Soare, șoim și val de vânt.
Șoimul sboar-acasă-n prag;
Soarele în mări pribeag;
Când trei nopți fluturând s-au stors,
Vântul mării s-a re'ntors.
Măică-ntreabă tremurând:
Unde-ai fost, tu, val de vânt?
Dat-ai stelelor ocări,
Ori zbatut-ai norii-n mări?
Ba, cu nori nu m-am luptat,
Nici vreo stea nu am certat;
Ci la puiul mării drag
Leagănul l-am legănat.
Dormi puiule, dormi, dormi, și-adormi
Dulce fie al tău somn.
Da-ți voiu Ție-apărământ
Soare, șoim și-un val de vânt.

WARTE NOCH

Text: Ferd. Gumbert

Muzică P. Ceaikovski

Nu pleca! Stai, să gust bucuria,
Că ce scurtă-i viața trăind!
Nu pleca, nu pleca, să grăbești despărțirea,
Când luceferii-n zori se aprind
Seara dulce vedea-vom iar?
Se zbate-n piept. Simți tu vraje cu mine?
Când e ceriu-n straiu de lumina?
Raze dalbe din lună răsar!
Iată pomii în umbre senine
Tainic iar arde-al iubirii altar
Numai paltinii-și scutur coroana
De cutremură inima mea,
Firea-și cearcă întreagă splendoarea
Trandafiru-și împarte comoara.
Prietine, e un vis sau aievea
Stai, o stai nu pleca,
Stai, o stai, nu pleca.

MĂRTURISIRE

(2/15 NOV. 916)

Vieață!

Cât farmec cuprinzi tu pentru mine, cât drag zbuciumat și dulce iubire! Vrafuri de cărți nu-s în stare să descrie tainele Tale ascunse. Firea lumii ești tu, ființa adevărului, încununată într-o sfântă armonie cu gândirea dumnezeirii. Liman de mântuire ești tuturor, Ființa idealurilor și-a ursitei veșnice.

Te pricep!?

Mi-a strâns ființa inimei la tine, - zăbrele de sclavie scumpă mi-ai ales și-o svâcnire ca o cale, cale lungă, cu-ntreg drumul minunat **de-a fi**, tu singură-o-plinești. Rostul meu e ție să mă-nchin, să jertfesc comoară nestimată, Sufletul meu lămurit în flacări, ți-l dedic cu ruga mea grozavă: să-mi frământă ființa mea cu noroi, dacă-un petec dintr-a mea gândire nu ți-ar fi sluga credincioasă, rob de patimi, patimilor sfinte, răsărit pornirii tale, **Vieață**, piatră scumpă-a scumpului meu neam.

CUPRINS

BĂNATULUI

Bănatului	p. 2
Unui profesor mort	p. 3
La moartea lui G. Coșbuc	p. 4
Înstreinat	p. 5
Prizonierii	p. 5
Note funebre	p. 7
Sursum corda!	p. 8
Odă	p. 9
Imn de biruință	p. 10
Zilei de 1 Decembrie	p. 11
Cântec	p. 11
Către tinerime	p. 12
Pe marginea cărților	p. 13
Lui Gh. Lazăr	p. 13
Venit-ai azi	p. 14
Imnul școlar	p. 14
La școală	p. 15
Înviere	p. 16
Ave Maria	p. 16
Mater dolorosa	p. 17
Sonet (În văpaia...)	p. 18
Bate toaca	p. 18
De sărbători	p. 19
Credință	p. 19
Din Roma	p. 20
În piazza Savonarola	p. 21

Columnnei lui Traian	p. 22
La Tivoli	p. 23
În țara lui D'annunzio	p. 24
Italiei	p. 24

CHEMÂND STĂPÂNA VISURILOR MELE

Cîntece	p. 25
Oh, vino iar	p. 25
Mi-e drag de tine	p. 26
Vieța noastră	p. 26
Din nalte sfere	p. 28
Lumina razelor ce vin	p. 28
Floarea darurilor	p. 29
Sunt lacrimile	p. 30
Cîntece	p. 30
Ori ce vrea soarele	p. 31
Chemare	p. 31
Pe un album	p. 32
Floarea	p. 32
Doruri	p. 33
De anul nou	p. 33
Elegie	p. 34
Patinând în gând	p. 34
Jalea-n suflet	p. 35
Pe banca	p. 35
Am zis	p. 36
Suveniri	p. 36
Ție	p. 37
Cum aș vrea	p. 37

Trubadurul	p. 38
Cum te privesc	p. 38
Cânturi dragi	p. 39
Seară	p. 39
La liman	p. 39

VEZUVIU

Doina	p. 40
Primăvara (Tu primăvară dulce...)	p. 40
Liniște	p. 40
Ab initio mundi	p. 41
Spre seară	p. 42
Pastel (În rariștea pădurii...)	p. 42
Decembrie	p. 43
August	p. 43
Cântarea dimineții	p. 44
La sat	p. 45
Maiu	p. 45
Pe Vezuviu	p. 45
Adieri de vânt	p. 46
Cu 'nvierea primăverii	p. 46
Codrurile, podoaba firii	p. 47
Martie	p. 47
De toamnă	p. 47
Privind vrăjit	p. 48

POEZII INEDITE

Din tainele nopții	p. 49
În amurgul	p. 49
Aș voi	p. 49
Pro memoria	p. 50

Resărit al veacurilor	p. 51
Dar voi	p. 52
Nedejde	p. 52
Ne-ați certat	p. 53
Rapsod	p. 53
În pierderea iubirii	p. 54
Cunună de martir	p. 54
Însemnări de gânduri	p. 55
Povestea bunicii	p. 55
O caldă iubire	p. 57
Tu ai plecat	p. 57
Crăciun	p. 58
De profundis	p. 59
Scrisoare fratelui	p. 60
Lupta 'n codru	p. 60
Atac	p. 66
Tatălui	p. 66
Xxx (Vai ce lungă-i clipa...)	p. 67
Șoapte-n vânt	p. 68
Primăvara	p. 71
În pragul morții	p. 71
Gândurile unui moșneag	p. 71
Să crezi	p. 72
Iarnă (Fulgi de neaună...)	p. 72
Vară (Vară dulce...)	p. 72
Secetă	p. 73
Fragment de poveste	p. 73
Miezul nopții	p. 78
Dragoste, comoară nestimată	p. 79
Pe râu	p. 79
Zece Maiu	p. 80

Reginei Maria	p. 81
Primăverii învierii	p. 82
În valea lui Isonzo	p. 82
Gazel	p. 82
Sonet (Pe pajiștea...)	p. 83
Shimmy	p. 83
Raza soarelui	p. 84
Răsari dimineață	p. 84
Credința'n înviere	p. 85
Toamnă	p. 85
Melancolie	p. 86
Dor	p. 86
Sonet (Pe un album)	p. 86
Zbucium	p. 87
Așteptare	p. 88
Pe Retezat	p. 88
Foișoara	p. 89
Șire	p. 90
Cum te privesc	p. 90
Dor	p. 90
Cântec (În jurul meu...)	p. 91
În avântul tinereții	p. 92
Posomorâtă toamnă	p. 92
Cadențe înflorite	p. 93
Comloșenilor în sărbătoare	p. 93

AIDA – TRADUCERI

Aida – libret de operă, după A. Ghislanzoni	p. 94
Tom de Reimer după Loeve	p. 108
Fu ziua primei primăveri după Ceaikovski	p. 101
Atât de iute, Doamne sfânt după P. Ceaikovski	p. 109

Walkiria după R. Wagner	p. 111
Traviata după G. Verdi	p. 112
Tainele nopții după Carl Bohm	p. 113
Carmen după G. Bizet.....	p. 113
Dormi puiule, după P. Ceaikovski.....	p. 114
Nu pleca după P. Ceaikovski.....	p. 114
Mărturisire	p. 115
Cuprins	p. 116